

DVŮR KŘÍDEL A ZMARU

SARAH J. MAAS

Dvůr křídel a zmaru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maas

Dvůr křídel a zmaru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SARAH J. MAAS

DVŮR KŘÍDEL A ZMARU

Přeložila Ivana Svobodová

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

© 2017 by Sarah J. Maas

This translation of *A Court of Wings and Ruin* is published by
Albatros Media a. s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

Translation © Ivana Svobodová, 2018

Cover design: Patti Ratchford

Cover illustration: Happypets

Author photograph © Beowulf Sheehan

ISBN tištěné verze 978-80-7498-688-8

ISBN e-knihy 978-80-267-4088-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4089-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4087-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Pro Joshe a Annie – za všechny jejich dary.

Prythian

Hybern

Říše smrtelníků

Rhysand
Dva roky před zbudováním zdi

Bzučení much a křik přeživších dávno vystřídalý dunění válečných bubnů.

Válečné pole se změnilo ve spletenec bezvládných těl lidí i víl, který pouze sem tam narušovala zlámaná křídla čníci k šedé obloze či mohutná koňská mršina.

V tom horku bude jejich puch zanedlouho nesnesitelný, a to i navzdory pokrývce těžkých mraků. Kolem očí hledících nehybně vzhůru už lezly mouchy. Ty nedělaly rozdíl mezi masem lidí a nesmrtelných víl.

Kráčel jsem po kdysi travnaté pláni a všimal si zástav napůl pohřbených v blátě a krvi. Stálo mě většinu sil, co mi ještě zbývalo, abych nevlácel křídla po mrtvých a kusech zbroje. Z mé moci zbyla vyprázdněná studnice už předtím, než krveprolití ustalo.

Poslední hodiny jsem bojoval tak jako smrtelníci po mém boku: mečem i pěstmi, s brutálním, nepomíjejícím soustředěním. Drželi jsme linii proti Ravenniiným legiím. Hodinu za hodinou jsme je drželi, jak mi otec přikázal, a já věděl, že není jiná možnost. Pokud bychom zklamali, zasadilo by to smrtící ránu naší již beztak rozdrolené obraně.

Pevnost, jež se mi tyčila za zády, byla příliš cenná na to, abychom ji nechali padnout do rukou králových přívrženců. Nejen kvůli její poloze v srdci světadílu, ale také kvůli zásobám za jejími zdmi. Kvůli kovárnám na západní straně, z nichž dnem i nocí stoupal dým a kde kováři v potu tváře pracovali na výzbroji pro naše vojska.

Kouř z výhní se nyní smísil s tím, jenž stoupal z hranic, které už za mnou zapalovali, zatímco jsem šel dál a prohlížel si tváře padlých. Připomněl jsem si, abych vyslal všechny vojáky, co na to budou mít žaludek, aby sebrali zbraně, ať už té, či oné strany. Potřebovali jsme je příliš zoufale na to, abychom si dělali hlavu s otázkami cti. Už proto, že si náš protivník podobné starosti v nejmenším nepřipouštěl.

Takový klid. Na bojišti panoval neskutečný poklid v porovnání s jatkami a chaosem, které před hodinami konečně ustaly. Královské vojsko spíše ustoupilo, než že by se vzdalo, a ponechali své mrtvé vránám.

Obešel jsem nehybného kaštanového valacha. Jeho krásné oči byly dosud plné děsu a zkrvavený bok měl pokrytý mouchami. Jezdec ležel zkroucený pod ním s napůl roztatou hlavou. Nešlo o ránu mečem. Ne, ty kruté rány mu zasadily drápy.

Nehodlali se jen tak vzdát. Království a území, jež si chtěla ponechat lidské otroky, neměla v úmyslu válku vzdát, pokud by neměla jinou možnost. A i potom... Záhy jsme se na vlastní kůži přesvědčili, že nebudou brát ohledy na dávné zásady a pravidla boje. Pokud šlo o vílí kraje, které válčily po boku smrtelných bojovníků... Měli jsme být vyhubeni jako škodná.

Mávnutím jsem odehnal mouchu, která mi bzučela u ucha. Ruku jsem měl pokrytou svou i cizí krví.

Vždy jsem měl za to, že smrt bude cosi jako poklidný návrat domů – sladká, smutná ukolébavka, jež mě odvede pryč, ať mě tam očekává cokoli.

Nohou chráněnou zbrojí jsem rozlomil tyč zástavy náležející královskému korouhevnickovi a zamazal jsem kance s ostrými špičáky vyšítego na smaragdově zeleném poli.

Teď si říkám, co když ukolébavka smrti není krásná píseň, ale otupující bzukot much. Co když jsou mouchy a červi všichni do jednoho komornými smrti.

Všude, kam oko dohlédlo, se bitevní pole táhlo až k obzoru, s jedinou výjimkou, jíž byla pevnost za mými zády.

Tři dny jsme je odráželi. Tři dny jsme zde bojovali a umírali.

Linie jsme ovšem udrželi. Opakovaně jsem shromažďoval lidi i víly. Nedovolili jsme králově straně prolomit naše řady, přestože na druhý den nelítostně udeřili na náš zranitelný pravý bok s novými oddíly.

Využíval jsem svou moc, dokud z ní nezbylo nic než kouř v žilách, a poté jsem uplatnil illyrijský výcvik, až jediné, co jsem dokázal, bylo máchat štítem a mečem. To bylo vše, čím jsem mohl čelit hordám nepřátel.

Z hromady mrtvol vznešených víl trčelo zpola roztržené illyrijské křídlo, jako by bylo zapotřebí všech šesti válečníků, aby bojovníka srazili k zemi. Jako by je vzal všechny s sebou do hrobu.

Odtahoval jsem navršené mrtvoly a srdce mi zděšeně tlouklo ve ztýraném těle.

Na úsvitu třetího a posledního dne dorazily posily, které otec vyslal, když jsem ho v zoufalství žádal o pomoc. Nechal jsem se příliš strhnout bojovou zuřivostí na to, abych si všiml, kdo to byl, kromě toho, že jde o illyrijský oddíl, obzvlášť když tolik z nich mělo nasazená Žřídla.

Avšak během těch hodin, kdy nám zachránili kůži a zvrátili průběh bitvy, jsem mezi živými nezahlédl žádného ze svých bratrů. Netušil jsem, zda Cassian nebo Azriel vůbec bojovali na planině.

V Azrielově případě to nebylo pravděpodobné, protože si ho otec ponechával nablízku jako zvěda, zato Cassian... Cassiana sem mohl povolat. Nepřekvapilo by mě, kdyby ho otec poslal k oddílu, jenž bude s největší pravděpodobností rozprášen. Jak tomu bylo v tomto případě, kdy z bitevního pole odbelhala sotva polovina válečníků.

Zvedl jsem poslední mrtvou vznešenou vílu ležící na padlém illyrijském vojákovi. Mé bolavé, zkrvavené prsty se nořily mezi proraženou zbroj a lepkavou, tuhou kůži.

Měl tmavou kůži, zlatohnědou kůži... Stejnou, jako měl Cassian.

Ten sinálý obličej hledící k nebi však Cassianův nebyl.

Prudce jsem vydechl. Plíce jsem měl stále rozdrásané křikem a rty vyprahlé a popraskané.

Nutně jsem potřeboval vodu. Jenomže z kupy mrtvých opodál čněla další dvojice illyrijských křídel.

Klopýtl jsem a vrhl se vpřed. V duchu jsem se odebral na jakési tmavé, tiché místo, když jsem otočil přeražený krk do správné polohy a zahleděl se do tváře pod prostou přilbou.

Nebyl to on.

Prodral jsem se přes mrtvoly k dalšímu Illyrijci.

Pak k dalšímu a k dalšímu za ním.

Některé jsem znal, další ne. Válečné pole se táhlo dál pod oblohou.

Míli za míli. Království hnijících mrtvých.

A já nepřestával hledat.

PRVNÍ ČÁST

PRINCEZNA MRŠIN

1

Feyre

Ten obraz byla lež.

Pestrobarevná, líbivá lež přetékající bledě růžovými květy a širokými slunečními paprsky.

Začala jsem na něm pracovat včera. Šlo o poklidnou studii růžové zahrady za otevřenými okny ateliéru. Za změtí trnů a lístků hladkých jako satén se do dále zvedaly svěže zelené kopce.

Nekonečné, nepomíjející jaro.

Kdybych namalovala portrét dvora, jak mě k tomu nutilo svědomí, byl by to obraz plný trnů rvoucích kůži, květů zabírajících sluneční paprsky menším rostlinám a zvlněných kopců pokrytých rudými skvrnami.

Ovšem každý tah štětcem na širokém plátně byl vypočítaný. Každá příměs a křivka mísících se barev měla zachytit nejen idylické jaro, ale i prosluněnou náladu. Nepříliš šťastnou, ale náladu někoho, kdo se naštěstí konečně uzdravuje z hrůz, se kterými jsem se ostatním opatrně svěřila.

Řekla bych, že jsem za uplynulé týdny vytříbila své chování stejně důmyslně jako některý ze svých obrazů. Měla jsem za to, že kdybych si dovolila vzít na sebe podobu, po níž jsem ve skutečnosti toužila, ozdobila bych se spáry schopnými trhat maso a rukama, jež by zakroutily krkem mým nynějším společníkům. Zanechala bych za sebou zlacené síně potřísněné krví.

Ale ještě ne.

Ještě ne, připomínala jsem si s každým pohybem štětce, s každým tahem, který jsem během oněch týdnů udělala. Bleskurychlá pomsta by nikomu a ničemu neprospěla, pokud nepočítám svou vlastní planoucí zuřivost.

Přestože jsem pokaždé, když jsem s nimi mluvila, slyšela, jak Elain vzlyká, když ji nutili vstoupit do Kotlíku. Přestože jsem pokaždé, když jsem na ně pohlédla, viděla, jak Nesta míří prstem na krále Hybernu v příslibu smrti. Přestože mi pokaždé, když jsem je ucítila, zaplnil nos pach Cassianovy krve vytékající na tmavé kameny kostěného hradu.

Zlomila jsem štětec v prstech.

Rozštípla jsem ho vpůli. Bledá rukojeť byla natolik zničená, že ji nepůjde opravit.

Tiše jsem zaklela a ohlédla se k oknům a dveřím. Dům byl plný slídivých očí, takže jsem štětec nemohla vyhodit do koše.

Zapátrala jsem myslí, jako bych rozhazovala síť, abych vypátrala, jestli je nablízku možný svědek nebo špeh. Nikoho jsem nenašla.

Zvedla jsem ruce před sebe, abych měla na každé dlani jednu polovinu štětce.

Na okamžik jsem si dovolila prohlédnout skrz kouzlo ukrývající tetování na mé pravici a předloktí. Na symboly mých pravých citů. Mého skutečného titulu.

Vladařka Nočního dvora.

Stačil náznak pomýšlení a zlomený štětec zahořel plameny.

Oheň mě nespálil, přestože pohltil dřevo, štětec i barvu.

Nezbylo nic než kouř a popel a já přizvala vítr, aby mi je smetl z dlaní otevřenými okny ven.

Pro jistotu jsem přivolala ze zahrady vánek, který prolétl pokojem, odnesl pozůstatky stuh kouře a naplnil místnost omamnou, dusivou vůní růží.

Třeba až bude mé poslání tady u konce, vypálím do základů i tenhle dům. A začnu těmi růžemi.

Ve skrytu mysli jsem pocítila přítomnost dvou víl, které se ke mně přibližovaly. Hbitě jsem popadla další štětec, namočila

ho do nejbližšího odstínu a odstranila jsem neviditelné, tmavé nástrahy, jimiž jsem obemkla místnost, aby mě upozornily na případné návštěvníky.

Pokoušela jsem se zachytit, jak sluneční paprsky ozařují jemné žilky plátku růže, a snažila jsem se nemyslet na to, jak jsem podobně malovala illyrijská křídla, když vtom se otevřely dveře.

Sehrála jsem roli malířky zabrané do práce. Stačilo lehce svěsit ramena a naklonit hlavu. Ještě lépe jsem sehrála to, jak jsem se ohlédlá přes rameno, jako bych se musela obzvlášť přemáhat, abych se odtrhla od obrazu.

Skutečnou výzvou bylo přinutit se k úsměvu. Tak aby se mi odrazil v očích – podle toho se dá odhadnout, nakolik je něčí úsměv upřímný. Nacvičovala jsem si to v zrcadle. Stále dokola.

Takže jsem bez potíží přimhouřila oči a věnovala jsem Tamlinovi mírný, a přitom šťastný úsměv.

Stejně jako Lucienovi.

„Promiň, že tě rušíme,“ omlouval se Tamlin a pátral v mé tváři po stopě stínů, které se na mně, jak jsem si dobře uvědomovala, občas podepsaly a které jsem si pěstovala, abych si ho udržela od těla, až se slunce snese za okolní vrcholky. „Říkal jsem si, že by ses možná ráda připravila na schůzku.“

Přiměla jsem se polknout a položit štětec. Nebyla jsem ničím víc než nervózní, nejistou dívkou, kterou jsem kdysi dávno bývala. „Je... Mluvil jsi o tom s Ianthe? Opravdu přijde?“

Zatím jsem se s ní nesetkala. S velekněžkou, která vydala mé sestry Hybernu a zradila nás.

Ačkoli mi Rhysand prostřednictvím pouta, jež nás spojovalo coby druha a družku, posílal neurčité, kvapné zprávy, které zčásti utišily můj strach a hrůzu... Byla za to odpovědná. Za to, co se stalo před týdnem.

Odpověděl mi Lucien, který si měřil můj obraz, jako by v něm byl skrytý důkaz, který podle mě nepochybně hledal. „Ano. Měla... k tomu své důvody. Je ochotná ti je vysvětlit.“

Možná společně s důvody, proč nenechá na pokoji žádného

z mužů, který se jí zalíbil, ať už o to dotyčný stojí, nebo ne. Proč obtěžovala Rhyse a Luciena.

Zajímalo by mě, co si o tom Lucien ve skutečnosti myslí. Co říká na to, že za její přátelství s Hybernem zaplatila *jeho* družka. Elain.

O Elain jsme spolu mluvili jen jednou, den potom, co jsem se vrátila.

At' Jurian naznačoval cokoli ohledně toho, jak se bude Rhysand k mým sestrám chovat, sdělila jsem mu, at' je Noční dvůr, jaký chce, oni mým sestrám takhle neublíží – aspoň prozatím. Rhysand zná vynalézavější způsoby, jak je trápit.

Zdálo se, že o tom Lucien stále pochybuje.

Na druhou stranu jsem při kratičkých „návratech“ paměti také naznačila, že já takovéto vynalézavosti nebo pozornostem unikla.

To, že tomu tak snadno uvěřili, že se domnívali, že by kdy Rhysand někoho nutil... Tu urážku jsem přidala na dlouhý, předlouhý seznam věcí, za které mi zaplatí.

Odložila jsem štětec, sundala si zástěru plnou skvrn a opatrně jsem ji odložila na stoličku, na níž už jsem dvě hodiny seděla.

„Půjdu se převléknout,“ zamumlala jsem a přehodila si cop přes rameno.

Tamlin přikývl a sledoval každý můj pohyb, když jsem k nim zamířila. „Ten obraz je nádherný.“

„Ještě zdaleka není hotový,“ odpověděla jsem a oprášila jsem přitom tón dívky, která není zvyklá na chválu a poklony a nestojí o pozornost. „Pořád vyžaduje spoustu práce.“

Popravdě řečeno to byl jeden z mých nejlepších výtvorů, ovšem to, že postrádá ducha, bylo zřejmé jenom mně.

„To se asi dá říct o nás všech,“ nadhodil Tamlin s váhavým úsměvem.

Potlačila jsem nutkání protočit panenky a oplatila jsem mu úsměv. Když jsem ho míjela, přejela jsem mu rukou po rameni.

Deset minut nato jsem se vynořila ze své nové ložnice a Lucien na mě už čekal.

Trvalo mi dva dny, než jsem přestala chodit do té staré a začala na vrcholu schodiště zatáčet vpravo namísto vlevo. Ve staré ložnici ale nic nebylo.

Jednou jsem do ní nahlédla, den potom, co jsem se vrátila.

Nábytek byl rozbitý, pokrývky roztrhané a oblečení rozházené všude kolem, jako by mě Tamlin hledal ve skříni. Podle všeho nikomu nedovolil, aby pokoj uklidil.

Nedalo se tam však bydlet kvůli těm šlahounům posetým trny. Má stará ložnice jimi byla dočista zarostlá. Kroutily se a svíjely kolem zdí, prolétaly se kusy nábytku. Podle všeho tam vklouzly z mřížky pod mými okny, jako kdyby uběhlo sto let, ne jen pár měsíců.

Ložnice se stala hrobkou.

Zvedla jsem hebkou růžovou sukni vzdušných šatů v ruce a zavřela jsem za sebou dveře. Lucien se opíral o dveře naproti.

Za nimi byl jeho pokoj.

Nepochybovala jsem o tom, že se postaral, abych dostala protější ložnici. Nepochybovala jsem, že se jeho kovové oko neustále obracelo k mým komnatám, i když spal.

„Překvapuje mě, že jsi tak klidná vzhledem k slibům, které jsi dala v Hybernu,“ prohodil Lucien místo pozdravu.

Slíbila jsem, že zabiju královny smrtelníků, krále Hybernu, Juriana a Ianthe za to, co napáchali na mých sestrách a přátelích.

„Sám jsi řekl, že Ianthe k tomu měla své důvody. Jsem sice vzteky bez sebe, ale můžu ji vyslechnout.“

Neprozradila jsem Lucienovi, co vím ohledně její pravé povahy. Znamenalo by to vysvětlovat mu, že ji Rhys vyhodil ze svého domu. Že to udělal, aby ochránil sebe a členy svého dvora. Vyvolala bych tím příliš mnoho otázek a ohrozila příliš mnoho pečlivě vymyšlených lží, které udržovaly jeho i jeho dvůr – *můj* dvůr – v bezpečí.

Ačkoli jsem se ptala, jestli to po Velarisu bylo vůbec nezbytné. Naši nepřátelé o městě věděli. Věděli, že je to dobré, pokojné místo. A při první příležitosti se ho pokusili zničit.

Vina za útok na Velaris, jenž přišel potom, co o něm Rhys pověděl lidským královnám, bude mého druha pronásledovat po zbytek našich nesmrtelných životů.

„Vymysli si takový příběh, jaký bys chtěla slyšet,“ varoval mě Lucien.

Pokřčila jsem rameny a zamířila jsem do prázdné chodby pokryté kobercem. „To posoudím sama. Ovšem zdá se, že ty už jsi předem rozhodnutý jí nevěřit.“

Srovnal se mnou krok. „Zatáhla do toho dvě nevinné ženy.“

„Snažila se zajistit silné spojenectví s Hybernem.“

Lucien mi položil ruku na loket a zastavil mě.

Dovolila jsem mu to, protože kdybych to neudělala a přenesla se, jako jsem to provedla před měsíci v lese, nebo kdybych použila illyrijský obranný chvat, abych ho srazila na zadnici, prozradila bych svou přetváрку.

„Na to jí přece neskočíš.“

Prohlížela jsem si širokou snědou ruku, která mi svírala loket. Potom jsem se mu zadívala do červenohnědého i otáčejícího se zlatého oka.

Lucien zašeptal: „Kde ji ukrývá?“

Věděla jsem, koho má na mysli.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nevím. Rhysand by je mohl schovávat na stovce míst, ale pochybuji, že by Elain držel na některém z nich, protože ví, že tuším, kde jsou.“

„I tak mi to řekni. Vyjmenuj je do posledního.“

„Jakmile vkročíš na jeho území, zemřeš.“

„Přežíval jsem dost úspěšně, když jsem tě našel.“

„Nevšiml sis, že mě má v moci. Nechal jsi ho, aby mě zase odvedl.“ Lež, lež, lež.

V jeho výrazu jsem však nepostřehla dotčení a provinilost, které jsem čekala. Lucien pomalu uvolnil sevření. „Musím ji najít.“

„Ani Elain neznáš. To pouto je jen reakce tvého těla, která přehlušuje zdravý úsudek.“

„Tak tomu bylo mezi tebou a Rhysem?“

Byla to tichá, nebezpečná otázka. Přinutila jsem se nasadit znepokojený výraz, přiměla jsem se uchýlit se ke vzpomínkám na Tkadlenu, Rezbáře a Middengarda, aby dávná hrůza poznamenala můj pach. „Nechci o tom mluvit,“ řekla jsem hlasem, který byl pouhým ochraptělým zachvěním.

V přízemí začaly odbíjet hodiny. V duchu jsem vyslala modlitbu k Matce a rychle jsem vykročila. „Přijdeme pozdě.“

Lucien pouze přikývl, já ale cítila v zádech jeho pohled. Ne-spouštěl ze mě oči, ani když jsem zamířila dolů na setkání s Ianthe.

Při kterém jsem se chtěla rozhodnout, jak ji roztrhám na kusy.

Velekněžka vypadala přesně tak, jak jsem si pamatovala, ať už ze vzpomínek, které mi ukázal Rhysand, tak z mých vlastních snů o tom, jak jí drápy skrytými pod kůží vyškrábu oči, pak jí vyrvu jazyk a roztrhnu hrdlo.

Má zuřivost se stala živou bytostí skrytou v mé hrudi, dunivým tlukotem srdce, jenž mě konejšil do usnutí a k ránu mě probouzel. Utlumila jsem ji, když jsem na Ianthe pohlédla zpoza jídelního stolu, s Tamlinem a Lucienem po boku.

Stále na sobě měla světlou kápi se stříbrným kroužkem zdobeným bleděmodrým kamenem.

Jako Zřídlo. Drahokam ve středu kroužku mi připomněl Azrielova a Cassianova Zřídla. Napadlo mě, jestli podobně jako v případě illyrijských válečníků i tento drahokam pomáhal přetvářet nezvladatelné magické nadání v něco vytříbenějšího a nebezpečnějšího. Ianthe ho nikdy nesundávala, ovšem já ji nikdy neviděla vyvolat větší moc, než jaká byla zapotřebí k rozsvícení koule vílího světla v místnosti.

Velekněžka sklopila modrozelené oči k tmavému dřevěnému stolu a kápě jí kreslila stíny v dokonalé tváři. „Pro začátek bych chtěla říct, že mě to skutečně mrzí. Jednala jsem v dobré vůli... poskytnout ti to, po čem bys, jak jsem se domnívala,

mohla toužit, a přitom jsem se snažila zajistit, aby naši spojenci v Hybernu byli s naším spojenectvím spokojeni.“

Hezké, jedovaté lži. Ovšem pokud šlo o odhalení jejího pravého motivu... čekala jsem na toto setkání celé týdny. Trávila jsem je tím, že jsem předstírala, že nabírám síly a že se *uzdravuji* z hrůz, jimž jsem byla vystavená v Rhysandově područí.

„Copak bych si mohla přát, aby moje sestry podstoupily něco takového?“ Můj hlas vyzněl rozechvěle a chladně.

Ianthe zvedla hlavu a zkoumavě si změřila můj nejistý, možná poněkud odtažitý výraz. „Takto bys s nimi mohla být navěky. A pokud by Lucien předem odhalil, že Elain je jeho družka, bylo by... kruté žít s vědomím, že s ní bude moci strávit jen pár desetiletí.“

Když z úst vypustila Elainino jméno, ucítila jsem, jak se mi do hrdla dere zavrčení. Já ho však zkrotila a opět si nasadila masku tichého utrpení, jež byla nejnovější z mých zbraní.

Lucien odpověděl: „Jestli očekáváš, že ti budeme vděční, tak se načekáš, Ianthe.“

Tamlin po něm vrhl varovný pohled, který si vysloužila jeho slova a tón. Možná Lucien Ianthe zabije, než k tomu dostanu příležitost já, už jen za tu hrůzu, kterou ten den musela prožít jeho družka.

„Ne,“ vydechla Ianthe se široce rozevřenýma očima jako dokonalé zosobnění výčitek a provinilosti. „Ne, žádný vděk ani v nejmenším neočekávám. Ani odpuštění. Ale pochopení... Toto je i můj domov.“ Pozvedla útlou ruku ozdobenou stříbrnými prsteny a náramky a zahrnula tím gestem tuhle místnost i sídlo. „Všichni jsme museli navázat spojenectví, o nichž bychom nevěřili, že na ně kdy přistoupíme – snad i taková, která nás znechucují, ovšem... Hyberské vojsko je příliš velké na to, aby se dalo zastavit. Můžeme jeho nápor pouze přestát jako jakoukoli jinou bouři.“ Krátce se podívala na Tamlina. „Vynaložili jsme tolik úsilí, abychom se připravili na neodvratný vpád Hybernu – po všechny ty měsíce. Dopustila jsem se vážné chyby a navždy budu litovat, že jsem komukoli způsobila bolest, ale

pokračujeme společně v této chvályhodné práci. Najdeme způsob, jak zajistit, aby naše země a lidé přežili.“

„A kolik dalších za to zaplatí?“ obořil se na ni Lucien.

Znovu si vysloužil varovný pohled od Tamlina, jenže si ho nevnímal.

„Podle toho, co jsem viděl v Hybernu,“ pokračoval Lucien, který sevřel opěrky své židle tak silně, až řezbami zdobené křeslo zaskřípělo, „veškeré jeho sliby míru a nedotknutelnosti...“ Zarazil se, jako by si vzpomněl, že by to Ianthe mohla klidně prozradit králi. Uvolnil stisk, zatnul prsty a znovu položil ruce na opěradla. „Musíme se mít na pozoru.“

„To také budeme,“ slíbil Tamlin. „Jenže už jsme dohodli jisté podmínky. Oběti. Pokud budeme rozdělení... dokonce i s Hybernem jako naším spojencem musíme představovat jednotnou sílu. Společně.“

Stále jí důvěřoval. Stále si myslel, že se Ianthe prostě jen dopustila omylu. Netušil, co se skrývá pod její krásou, oděvem a zbožnými zaříkáváním.

Ovšem stejná slepota mu také zabraňovala pochopit, co číhá pod mou kůží.

Ianthe znovu sklonila hlavu. „Budu se snažit, abych byla hodná svých přátel.“

Lucien se podle všeho jen s vypětím přemáhal, aby neprotočil panenky.

Tamlin však odvětil: „Všichni se budeme snažit.“

Snažit se bylo jeho novým oblíbeným slovem.

Já jen polkla a dala si záležet, aby to slyšel. S očima upřenýma na Ianthe jsem zvolna přikývla. „Už nikdy nic podobného nedělej.“

Byl to bláhový příkaz – takový, jaký ode mě očekávala podle toho, jak rychle kývla. Lucien se opřel na židli a už nehodlal říkat cokoli dalšího.

„Lucien má ovšem pravdu,“ vyhrkla jsem naoko plná obav. „Co se při tomhle střetu stane s lidmi ze zdejšího dvora?“ Zamračila jsem se na Tamlina. „Amarantha je mučila. Nejsem si

jistá, jestli budou dobře snášet život vedle Hybernánů. Už si vytrpěli dost.“

Tamlinovi se napnul sval na čelisti. „Hyberský král slíbil, že náš lid bude ušetřen a bude žít v pokoji.“ *Náš* lid. Málem jsem se zamračila, místo toho jsem však opět chápavě přikývla. „Bylo to součástí naší... úmluvy.“ Když zaprodal celý Prythian, zaprodal vše, co v něm samotném bylo slušné a dobré, aby mě *získal zpět*. „Náš lid bude v bezpečí, až Hybern dorazí. Ačkoli jsem rozhlásil, že bude lepší, když se rodiny... přestěhují do východní části území. Aspoň prozatím.“

Dobře. Přinejmenším zvážil možné oběti – přinejmenším mu na jeho lidech záleželo aspoň tolik a chápal, jaké zvrácené hry král Hybernu s oblibou hraje a že by mohl odpřisáhnout jednu věc a mít na mysli něco jiného. Pokud se už teď pokoušel dostat pryč ty, kteří budou při střetu nejvíc v ohrožení... Jen mi to usnadňovalo práci. Východ... Tu informaci jsem si uložila do paměti. Jestli bylo na východě bezpečno, pak na západě... Hybern skutečně dorazí z tohoto směru. Přitáhne sem.

Tamlin dlouze vydechl. „To mě přivádí k dalšímu důvodu našeho setkání.“

V duchu jsem se obrnila a nasadila jsem výraz mírné zvědavosti, jakmile prohlásil: „Zítra se dostaví první vyslanci z Hybernu.“ Lucienova nazlátlá pokožka pobledla, když Tamlin dodal: „Jurian dorazí kolem poledne.“

2

O Jurianovi jsem za poslední týdny zaslechla sotva půl slova a od té noci v Hybernu jsem lidského velitele opět přivedeného k životu neviděla.

Jurian se znovuzrodil pomocí magie Kotlíku, při níž byly použity jeho odporné pozůstatky, které si Amarantha pět set let ponechávala jako trofeje a věznila v nich jeho duši, jež všechno vnímala okem uchovávaným pomocí kouzel. Byl šílený. Zešílel dlouho předtím, než ho král Hybernu oživil, aby zlákal královny smrtelníků na cestu tupé podřízenosti.

Tamlin s Lucienem to museli vědět. Museli zahlédnout ten lesk v Jurianových očích.

Jenže... zdálo se, že jim příliš nevadí, že král Hybernu má v rukou Kotlík a ten že by mohl rozervat celý svět. Začalo by to zdí. Jedinou věcí, která stála mezi shromažďujícími se smrtícími vlími vojsky a zranitelnými lidskými kraji na jihu.

Ne, nevypadalo to, že by tahle hrozba nedala Lucienovi nebo Tamlinovi spát. Nebo jim zabránila v tom, aby ty zrůdy pozvali do svého domu.

Tamlin mi při mém návratu slíbil, že se budu účastnit všech příprav a schůzí. A své slovo dodržel, protože mi vysvětlil, že Jurian dorazí s dalšími dvěma hybernskými veliteli. A já budu přítom. Chtěli prozkoumat zeď a najít nejlepší místo, kde by se dala strhnout, jakmile Kotlík obnoví svou moc.

Proměna mých sester ve víly ho podle všeho vyčerpala.

Mé uspokojení nad tou skutečností nemělo dlouhého trvání.

Mým prvním úkolem bylo zjistit, kde se chystají udeřit a jak dlouho Kotlíku potrvá doplnit veškerou moc. A pak tu informaci tajně doručit Rhysandovi a ostatním.

Další den jsem se oblékla nanejvýš pečlivě. Po večeři s Ianthe, která se užírala vinou a mohla se přetrhnout, aby mně a Lucienovi lezla do zadku, jsem se příliš dobře nevyspala. Zdálo se, že velekněžka chce počkat, až si hybernští velitelé odpočinou po cestě, než před ně předstoupí. Zavrkala něco v tom smyslu, že jim chce dopřát příležitost, aby nás poznali, než mezi nás vstoupí, ale mně stačil jediný pohled na Luciena, abych pochopila, že jsme výjimečně zajedno: Nejspíš měla v úmyslu vejít na scénu ve velkém stylu.

Pro mě se tím nic neměnilo. Ani pro mé plány.

Plány, které jsem ráno potom vyslala po duševním poutu v podobě slov a výjevů nesoucích se chodbou pohrouženou do noci.

Netroufala jsem si pouto využívat příliš často. Od svého příchodu sem jsem s Rhysandem hovořila jen jednou. Pouze jednou, hodiny poté, co jsem vešla do své staré ložnice a uviděla trny, které ji porostly.

Bylo to jako křičet na velikou dálku. Jako mluvit pod vodou. *Jsem v bezpečí a v pořádku*, vyslala jsem spěšně prostřednictvím pouta. *Brzo ti řeknu, co vím*. Počkala jsem a nechala ta slova odplout do tmy. Pak jsem se zeptala: *Jsou naživu? Jsou zranění?*

Nevzpomínala jsem si, že by pouto mezi námi šlo tak obtížně zaslechnout, ačkoli jsem předtím pobývala v tomhle sídle a on ho využíval, aby se ujistil, že dýchám a že mě mé zoufalství dočista nestránilo.

Rhysandova odpověď však dorazila chvíli poté. *Miluji tě. Jsou naživu. Uzdravují se*.

To bylo všechno. Jako by nemohl říct nic víc.

Odebrala jsem se zpátky do nových komnat, zamkla jsem dveře a zahalila místnosti stěnou z pevného vzduchu, aby ven nepronikla slaná vůně mého tichého pláče, když jsem se schoulila v koutku koupelny.

Kdysi jsem takhle seděla a pozorovala hvězdy během dlouhých bezútešných nočních hodin. Teď jsem pohlédla na čistou modrou oblohu za otevřeným oknem, naslouchala jsem ptákům, kteří jeden druhému zpívali, a chtěla jsem řvát z plných plic.

Neodvážila jsem se na Cassiana a Azriela podrobněji vyptávat – ani na své sestry. Ve strachu z vědomí, jak zle na tom jsou, a z toho, co bych udělala, kdyby jejich uzdravování nedopadlo, jak mělo. Jak bych naložila s těmihle lidmi.

Uzdravovali se. Byli naživu a uzdravovali se. Připomínala jsem si každý den.

Navzdory tomu, že jsem stále slyšela jejich křik a cítila jejich krev.

Další otázky už jsem mu nepoložila. Nechtěla jsem pokoušet naše pouto mimo tu první příležitost.

Netušila jsem, jestli by takové spojení dokázal někdo sledovat a odposlouchávat tiché zprávy mezi druhy. Pouto druhá a družky bylo možné vycítit a já s ním hrála nebezpečnou hru.

Všichni byli přesvědčení, že bylo přetnuto a že mě Rhysova vůně provází, protože mě přinutil ten svazek přijmout a prodchl mě tím pachem.

Věřili, že když od něj budu daleko, jeho vůně se časem vytratí. Nejspíš po týdnech nebo měsících.

A pokud by neslábla, pokud by zůstávala... pak bych musela zaútočit, ať už bych měla potřebné informace, nebo ne.

Protože bylo možné, že vůni posilovaly rozhovory pomocí pouta, musela jsem je co nejvíc omezit. I když to, že jsem nemohla mluvit s Rhysem, neslyšela jeho pobavený a prohnáný hlas... Stále dokola jsem si slibovala, že ty věci znovu uslyším. Že opět spatřím jeho ironický úsměv.

Na druhý den se Jurian objevil se dvěma hybernskými veliteli na šterkové cestě a mně se znovu vybavila bolest ve tváři mého druhá, když jsem ho viděla naposledy. Vybavil se mi Rhys potřísněný Azrielovou a Cassianovou krví.

Jurian na sobě měl stejnou lehkou koženou zbroj a prudký jarní vánek mu do obličeje vháněl prameny hnědých vlasů.

Uviděl nás, jak stojíme na bílém mramorovém schodišti vedoucím do domu, a na rtech mu zahrál ten pokřivený, nadutý úsměv.

Privolala jsem do žil led, chlad ze dvora, na který jsem nikdy nevstoupila. Přesto jsem vládla darem jeho pána a proměnila jsem žhnoucí zášť v mrazivý chlad, jakmile si to k nám Jurian pyšně namířil s rukou na jílcí meče.

Ovšem dvojice velitelů – muže a ženy z vílího rodu – mi vetkla do srdce střepinu skutečného strachu.

Podle vzhledu šlo o vznešené víly. Jejich kůže měla stejný nardlý odstín a vlasy měli inkoustově černé jako jejich král. Nejvíc mě však zaujaly jejich bezcitné tváře bez jakéhokoli výrazu. Tisíceletí krutosti je zbavila veškerého citu.

Když se Jurian zastavil pod širokými schody, Tamlin a Lucien byli napjatí jako struny. Lidský velitel se pohrdavě usmál. „Vypadáte lépe, než když jsem vás viděl posledně.“

Beze spěchu jsem mu oplatila pohled a neřekla jsem ani slovo.

Jurian si pobaveně odfrkl a pokynul dvojici velitelů, ať předstoupí. „Dovoluji si vám představit Jejich Výsosti, prince Dagdana a princeznu Brannagh, synovce a neteř krále Hybernu.“

Dvojčata. Možná je spojovala také magická a duchovní moc.

Tamlin se podle všeho rozvzpomněl, že jsou nyní jeho spojenci, a sešel po schodišti. Lucien ho následoval.

Zaprodal nás. Zaprodal Prythian kvůli mně. Aby mě dostal zpět.

V ústech mi zavířil dým. Přinutila jsem se znovu je naplnit mrazem.

Tamlin sklonil hlavu před princem a princeznou. „Vítejte v mém domě. Pro všechny jsou připraveny pokoje.“

„Bratr a já budeme sdílet jeden společně,“ odvětila princezna. Její hlas měl klamně lehký tón – skoro dívčí. Právý opak citové prázdnoty, pravý opak neochvějné autority.

Doslova jsem cítila, jak se Lucienovi na jazyk dere uštěpačná poznámka. To už jsem ale sestoupila po schodech a jako pravá paní zdejšího sídla, přesně podle role, kterou jsem podle těchto

lidí a Tamlina měla s radostí přijmout, jsem pronesla: „To se dá snadno zařídit.“

Lucienovo kovové oko se stočilo a upřelo se na mě, ovšem já zachovávala nicneříkající výraz a pozdravila jsem je pukrletem. Své nepřátele. Který z mých přátel se jim postaví na bojišti?

Uzdraví se Cassian a Azriel natolik, aby mohli bojovat, nebo třeba jen pozvednout meč? Nedovolila jsem si o tom přemýšlet – o tom, jak Cassian křičel, když mu roztínali křídla.

Princezna Brannagh si mě prohlédla: Růžové šaty, vlasy, které mi Alis nakadeřila a splekla v copu na vršku hlavy jako korunku, a růžové perly, co mi zdobily uši.

Neškodná, roztomilá panenka, dokonale vhodná k tomu, aby si s ní vladař hrál, kdykoli se mu zamane.

Brannagh vrhla letmý pohled na bratra a ohrnula ret. Princ nejspíš dospěl ke stejnému závěru, soudě podle úšklebku, který jí věnoval.

Tamlin tiše varovně ucedil: „Jestli jste se na ni už dost vynadávali, snad bychom mohli přejít k našim záležitostem.“

Jurian se tlumeně zasmál a bez ptaní se vydal nahoru po schodech. „Jsou jen zvědaví.“ Lucien ztuhl při pohledu na jeho opovážlivé gesto a při tónu jeho slov. „Nestává se každých sto let, že by spor o ženu zapříčinil válku. Obzvláště o ženu s takovým... nadáním.“

Jen jsem se otočila na patě a vyšla po schodech za ním. „Možná kdyby ses obtěžoval vyjet do války kvůli Miryam, neopustila by tě kvůli princu Drakonovi.“

Připadalo mi, že se Jurian zachvěl. Tamlin s Lucienem za mnou ztuhli, jako by se nemohli rozhodnout, jestli mají sledovat náš rozhovor, nebo doprovodit návštěvníky z hyberského královského rodu do domu. Jakmile jsem jim vysvětlila, že má Azriel síť dobře vycvičených zvědů, zbavili jsme se všech nadbytečných sluhů z obavy před slídivýma ušima a očima. Zůstali jen ti, kterým se dalo nejvíc důvěřovat.

Pochopitelně jsem se zapomněla zmínit o tom, že vím, že odtud Azriel své špehy stáhl už před týdnem, protože informace

nestály za to, aby pro ně umírali. Mít kolem sebe méně lidí, kteří by mě sledovali, navíc posloužilo mým účelům.

Jurian se zastavil na vrcholku schodiště a jeho tvář byla maskou kruté smrti, když jsem k němu udělala posledních pár kroků. „Dávej si pozor na jazyk, děvče.“

S úsměvem jsem provlála kolem. „Nebo co? Vhodíš mě do Kotlíku?“

Prošla jsem hlavním vchodem a minula jsem stůl ve středu vstupní síně, na němž stála váza plná květin, které dosahovaly až ke skleněnému lustru.

Právě tady – jen pár kroků od něj jsem se před měsíci zhroutila jako uzlíček hrůzy a zoufalství. Přímo zde, uprostřed vstupní síně mě Mor zvedla a odnesla mě z tohoto domu na svobodu.

Zamířila jsem k jídelně, kde byl připravený oběd, a přes rameno jsem prohodila k Jurianovi: „První pravidlo této návštěvy zní: Nevyhrožuj mi v mém vlastním domě.“

Okamžik nato mi bylo jasné, že se ta ukázka odvahy nemínila účinkem.

Ne v případě Juriana, který se zamračeně posadil ke stolu.

Ovšem zabrala na Tamlina, který mě prstem pohládl po tváři, když procházel kolem, a přitom si neuvědomoval, jak pečlivě jsem svá slova volila a jak jsem Juriana vyprovokovala k tomu, aby mi nabídl příležitost na stříbrném podnose.

Byl to první krok: Přimět Tamlina, aby věřil, skutečně věřil, že miluji jeho i tohle místo a všechny jeho obyvatele.

Aby neměl podezření, až je poštvu jednoho proti druhému.

Princ Dagdan vyhověl každému přání a rozkazu své sestry. Jako by byl mečem v její ruce, kterým chtěla protnout svět.

Naléval jí nápoje, potom co k nim nejdříve přičichl. Vybíral z táců nejjemnější kousky masa a úhledně je skládal na její talíř. Vždy přenechal odpovědi na ní a nikdy na ni nepohlédl se sebe-menšími pochybami v očích.

Jedna duše ve dvou tělech a podle toho, jak na sebe pohlíželi a beze slov spolu hovořili, jsem se musela ptát, jestli snad... jestli by nemohli být jako já. *Daemati*.

Mé duchovní štíty byly od příchodu sem pevnou černou stěnou, ovšem s tím, jak během večere byly odmlky dvojčat delší než samotný hovor, jsem se přistihla, že je neustále odhaduju.

„Zítra vyrazíme ke zdi,“ sdělovala právě Brannagh Tamlinovi a byl to spíš rozkaz než žádost. „Jurian nás doprovodí. Budeme požadovat doprovod strážců, kteří vědí, kde se nacházejí trhliny.“

Představa, že budou tak blízko území lidí... Jenže moje sestry tam nebyly. Ne, sestry byly někde v širém kraji mého pravého dvora pod ochranou mých přátel. Můj otec se však za měsíc či dva vrátí z obchodních jednání na světadíle a já ještě nepřišla na to, jak mu to řeknu.

„Mohu vás doprovodit společně s Lucienem,“ nabídla jsem se.

Tamlin ke mně prudce otočil hlavu. Očekávala jsem, že můj návrh odmítne a zavrhne.

Ale zdálo se, že se vladař opravdu poučil a byl skutečně ochotný se *snažit*. Pouze pokynul k Lucienovi. „Můj vyslanec zná zeď stejně dobře jako kterýkoli strážce.“

Dovoluješ jim to. Při všem, co víš, jim dovoluješ strhnout zeď, aby se lidé na druhé straně stali jejich kořistí. Ta slova se mi zmítala v ústech.

Přinutila jsem se však na Tamlina váhavě, i když poněkud popuzeně kývnout. Věděl, že z toho v žádném případě nebudu nadšená. Dívka, o níž se domníval, že mu byla navrácena, by se vždycky snažila chránit svou smrtelnickou domovinu, a přesto očekával, že se s tím srovnám – kvůli němu, kvůli nám. Myslel si, že se Hybern na lidi nevrhne, jakmile zeď padne. Že je prostě jen přičleníme k našemu území.

„Vyjedeme po snídani,“ řekla jsem princezně a potom jsem dodala k Tamlinovi: „A vezmeme s sebou několik strážců.“

Ulehčeně svěsil ramena a mě napadlo, jestli se k němu doneslo, jak jsem bránila Velaris. Že jsem ochránila Duhu před

legií netvorů podobných Attorovi. Že jsem Attora krutě a bez lítosti zabila za to, co udělal mně a mým blízkým.

Jurian se na Luciena podíval přímým pohledem válečníka. „Vždycky mě zajímalo, kdo pro tebe to oko vyrobil, když ti ho vyřízla.“

Tady jsme o Amaranthě nemluvili. Nedovolili jsme jí vstoupit do tohoto domu a mě to měsíce potom, co jsem tu po návratu z kraje pod Horou žila, dusilo. Ubíjelo mě to den po dni, kdy jsem musela strach a bolest potlačovat kdesi hluboko.

Na okamžik jsem porovnávala to, kým jsem byla, s tím, kým jsem měla být nyní. Měla jsem se pozvolna uzdravovat a znovu se stát dívkou, které Tamlin dával jídlo, střechu nad hlavou a lásku, než mi Amarantha po třech měsících trýznění zlomila vaz.

A tak jsem poposedla na židli a upřela oči na stůl.

Lucien na Juriana vrhl zlostný pohled, zatímco dva členové hyberského královského rodu přihlíželi s lhostejnými výrazy. „Mám na Jitřním dvoře starou přítelkyni. Je v tomto umění zběhlá. Dokáže skloubit magii a stroje. Tamlin nesmírně riskoval, když ji přesvědčil, aby ho pro mě vyrobila.“

Jurian se nenávistně usmál. „Že by tvá malá družka měla sokyni?“

„Má družka tě nemusí nijak zajímat.“

Jurian pokrčil rameny. „To by neměla ani tebe vzhledem k tomu, že už ji nejspíš ošukala polovina illyrijského vojska.“

Nepochybovala jsem o tom, že jen staletí výcviku Lucienovi zabránila v tom, aby přeskočil stůl a rozsápal Jurianovi hrdlo.

Tamlinovo zavrčení však otřáslو sklenicemi. „Chovej se jako řádný host, Juriane, nebo budeš spát ve stájích s ostatními zvířaty.“

Jurian jen upil vína. „Proč bys mě měl trestat za to, že říkám pravdu? Ani ty, ani on jste nebyli ve válce, když se má vojska spojila s těmi illyrijskými dobytky.“ Vrhл postranní pohled na hyberskou princeznu a prince. „Předpokládám, že vy dva jste měli to potěšení bojovat proti nim.“

„Křídla jejich generálů a šlechticů jsme si ponechali jako trofeje,“ odpověděl Dagdan s mírným pousmáním.

Musela jsem se dokonale ovládnout, abych na Tamlina nepohlédla. Abych se ho nezeptala, kde skončily dva páry křídel, které si jeho otec ponechal jako trofeje potom, co brutálně zavraždil Rhysandovu matku a sestru.

Rhys tvrdil, že je měl přibíté na zdi pracovny.

Já však po nich nenašla ani stopu. Po návratu jsem po nich pátrala pod záminkou, že procházím dům čistě z nudy za deštivého dne. Ve sklepení také nic nebylo. Žádné truhlice, schrány nebo uzamčené místnosti, kde by byla křídla ukrytá.

Dvě sousta jehněčího, která jsem dokázala polknout, se mi div nevydrala zpátky do krku. Náznak znechucení byl ale přinejmenším odpovídající reakcí na to, co hyberský princ pronesl.

Jurian se na mě usmál, zatímco krájel jehněčí na malé kousky. „Víš, že jsme bojovali bok po boku, že ano? Já a ten tvůj vladař. Drželi jsme linie proti královým stoupencům a válčili jsme na stejné straně, dokud jsme nestáli po kolena v krvi a vnitřnostech.“

„On není jejím vladařem,“ podotkl znepokojivě tiše Tamlin.

Jurian jen broukl mým směrem: „Určitě ti prozradil, kde ukryl Miryam a Drakona.“

„Jsou mrtví,“ řekla jsem rozhodně.

„Kotlík tvrdí něco jiného.“

V žaludku jsem pocítila zamrazení. Už to zkusil. Chtěl Miryam pro sebe oživit a zjistil, že je dosud mezi živými.

„Bylo mi řečeno, že jsou mrtví,“ zopakovala jsem a snažila jsem se, aby to vyznělo znuděně a netrpělivě. Dala jsem si další kousek jehněčího. V porovnání s bohatým výběrem koření ve Velarisu maso chutnalo dost mdle. „Jeden by si myslel, že máš na práci lepší věci než šílet kvůli milence, která tě poslala k vodě, Juriane.“

„To by *stačilo*,“ zavrčel Tamlin.

Tehdy jsem to vycítila. Dotek, který chtěl proniknout do mé myslí. Bylo mi nad slunce jasné, co mají v plánu: Rozčítit nás,

odvést naši pozornost, zatímco nám tichý princ a princezna proklouznou do myslí.

Má byla chráněna, zato Lucienova a Tamlinova...

Přivolala jsem svou nocí políbenou moc, rozhodila ji jako síť a odhalila jsem dva slizké úponky, které se natahovaly k Lucienově a Tamlinově myslí jako kopí vržená z protější strany stolu.

Zaútočila jsem. Dagdan s Brannagh sebou trhli na židlích, jako bych jim uštědřila skutečnou ránu, když jejich moc narazila do černé nepropustné bariéry obklopující Lucienovu a Tamlinovu mysl.

Probodli mě tmavýma očima a já před nimi neuhnula pohledem.

„Stalo se něco?“ zajímal se Tamlin a já si uvědomila, jaké se rozhostilo ticho.

Předstírala jsem, že zmateně krčím obočí. „Nic.“ Pak jsem se na princeznu a prince sladce usmála. „Jejich Výsosti jsou určitě po tak dlouhé cestě unavené.“

Pro všechny případy jsem se vrhla do jejich myslí, ale našla jsem jen stěnu z bílé kosti.

Škubli sebou, když jsem přejela černými spáry po jejich duchovních štítech a zanechala jsem v nich hluboké rýhy.

Ten varovný úder se neobešel bez následků. Kolem spánků se mi ozvala tlumená tepající bolest. Já se však jen dala znovu do jídla a ignorovala jsem Jurianovo mrknutí.

Dovečeřeli jsme v naprostém tichu.

3

Jarní les utichl, když jsme projížděli mezi stromy pokrytými pupeny. Ptáci a malá chlupatá zvířata se ve spěchu schovali dlouho předtím, než jsme projeli kolem.

Ne přede mnou, Lucienem nebo trojicí stráží, jež se držela v uctivém odstupu za námi, ale před Jurianem a dvěma hybernskými veliteli jedoucími ve středu naší skupinky. Jako kdyby byli stejně úděsní jako Bogge a nágové.

Ke zdi jsme dorazili bez potíží a bez toho, že by se nás Jurian snažil rozptylovat. Většinu noci jsem zůstala vzhůru a zkoumala jsem svým vědomím sídlo, jestli nezachytím náznak toho, že by se Dagdan a Brannagh snažili vyzkoušet své daematí schopnosti na někom dalším. Naštěstí jsem pomocí schopnosti rušit kletby získané od Heliona Čarobijce, vladaře Denního dvora, odhalila, že v domě nejsou přítomny žádné nástrahy ani kouzla kromě těch, které chránily samotný dům a zabráňovaly tomu, aby se kdokoli mohl přenést dovnitř nebo ven.

Tamlin působil u snídaň napjatě, ale nežádal mě, abych zůstala v domě. Zašla jsem dokonce tak daleko, že jsem ho pokousela a zeptala se, jestli něco není v pořádku, a on prostě odpověděl, že ho bolí hlava. Lucien ho jen poplácal po rameni a slíbil, že se o mě postará. Při těch slovech jsem se div nedala do smíchu.

Jenže teď jsem k tomu měla daleko. Zeď tepala a tloukla jako srdce. Jako strašlivá tíha, která se tyčila půl míle před námi. Ovšem zblízka... Dokonce i naši koně byli nepokojní, potřásali

hlavami a podupávali kopyty po půdě porostlé mechem, když jsme je přivazovali k nízkým větvím kvetoucích svídníků.

„Trhlina ve zdi je přímo tady,“ řekl Lucien a podle jeho tónu jsem soudila, že je z takové společnosti stejně nadšený jako já. Dagdan a Brannagh prošli přes opadané růžové květy a postavili se vedle něj, Jurian se odkradl obhlédnout okolí a strážci zůstali u koní.

Následovala jsem Luciena a královská dvojčata a přitom jsem si nenápadně udržovala odstup. Věděla jsem, že můj krásný, elegantní oděv prince a princeznu neošálí natolik, aby zapomněli, že jim za zády kráčí další daemati. Přesto jsem si pečlivě vybrala vyšivanou safírově modrou kazajku a hnědé kalhoty a jedinou mou ozdobou byla dýka posázená drahokamy a opasek, který mi kdysi věnoval Lucien. Před celými věky.

„Kdo tu zeď prorazil?“ zeptala se Brannagh. Přitom zkoumala otvor, který jsme nemohli spatřit, protože zeď byla neviditelná, ale vnímali jsme ho, jako by na jednom místě cosi vysálo vzduch.

„To nevíme,“ odpověděl Lucien, a když zkřížil ruce na hrudi, skvrny slunečního světla se mu zaleskly na zlaté výšivce zdobící světlehnědou kazajku. „Některé z trhlin se prostě objevily během staletí. Tato je sotva dost široká na to, aby jí prošla jedna osoba.“

Dvojčata na sebe krátce pohlédla. Došla jsem za ně a prohlížela si trhlinu. Zeď okolo mé instinkty odrazovala svou... *nepřirozeností*. „Tudy jsem sem přišla – tehdy poprvé.“

Lucien přikývl a dvojčata povytáhla obočí. Já se však o krok přiblížila k Lucienovi, až jsem se paží téměř dotkla jeho, a nechala jsem ho stát mezi námi jako bariéru. Dnes ráno si při snídani dávali větší pozor, aby nepokoušeli můj duchovní štít, ovšem teď jsem jim dovolila, ať si myslí, že mě jejich přítomnost zastrašuje... Brannagh si všimla, jak blízko k Lucienovi stojím a jak i on přistoupil o něco blíž, aby mě chránil.

Na rtech se jí objevil nepatrný chladný úsměv. „Kolik trhlin ta zeď má?“

„Po celé délce hranice jsme napočítali tři,“ odvětil Lucien napjatým hlasem. „A další je nad mořem, asi míli od pobřeží.“

Když jim to prozrazoval, ponechávala jsem si na tváři kamennou masku.

Brannagh však zavrtěla hlavou a její tmavé vlasy přitom polhcovaly sluneční světlo. „Průchody nad mořem nám nijak neposlouží. Musíme ji strhnout na pevnině.“

„Nějaká místa se jistě najdou i na světadílu.“

„Jejich královny mají nad lidem ještě chabější moc než vy,“ pravil Dagdan. Uchopila jsem ten střípek poznání a zkoumala jsem ho.

„Necháme vás ji prozkoumat,“ řekla jsem a mávla rukou k průrvě. „Až budete hotoví, vydáme se k další.“

„Ta je odtud dva dny cesty,“ namítl Lucien.

„Tak se připravíme na výpravu,“ odpověděla jsem nevzrušeně. Než mohl Lucien cokoli namítnout, zeptala jsem se: „A co ta třetí trhlina?“

Lucien poklepal nohou na mechu, ale vysvětlil mi: „Další dva dny cesty.“

Otočila jsem se k dvojčatům a zvedla jsem obočí. „Umíte se oba přenášet?“

Brannagh zrudla a napřímila se, byl to ovšem Dagdan, kdo připustil: „Já to dovedu.“ Musel sem přinést Brannagh i Juriana. Potom dodal: „Když s sebou vedu jiné, přenesu se jen několik mil.“

Pouze jsem přikývla a s Lucienem v patách jsem se vydala ke změti skloněných svíd. Když kolem nebylo nic než spadané růžové květy a paprsky slunce pronikající klenbou větví a královští vyslanci byli zaujatí zdí, uvelebila jsem se na hladkém holém balvanu, mimo dohled a doslech ostatních.

Lucien se posadil opřený o blízký strom a zkřížil kotníky ve vysokých botách. „Ať máš za lubem cokoli, skončíme kvůli tomu až po uši ve sračkách.“

„Jenže já nic za lubem nemám.“ Zvedla jsem spadlý růžový květ a zavrtěla jím mezi palcem a ukazováčkem.

Jeho zlaté oko se s tichým cvaknutím přimhouřilo.

„Vidíš s tou věcí vůbec něco?“

Neodpověděl.

Odhodila jsem kvítek na měkký mech mezi námi. „Nevěříš mi? Po všem, čím jsme si prošli?“

Zamračil se na květ na zemi, ale neřekl půl slova.

Abych se zabavila, začala jsem se přehrabovat ve vaku, dokud jsem nenašla lahev s vodou. „Kdybys byl během války naživu,“ zeptala jsem se ho a napila se, „bojoval bys na jejich straně? Nebo by ses postavil za lidi?“

„Byl bych na straně spojenců lidí.“

„I když tvůj otec ne?“

„Hlavně proto, že můj otec ne.“

Jenže Beron byl spojencem lidí, pokud jsem si správně vybavovala lekce, které mi Rhys před měsíci dával.

„A teď jsi tady, připravený vydat se do boje společně s Hybernem.“

„Udělal jsem to i pro tebe.“ Jeho slova byla chladná a příkrá. „Vydal jsem se tam s Tamem, abychom tě získali nazpět.“

„Nikdy by mě nenapadlo, jak moc dokáže jednoho pohánět vína.“

„Ten den, kdy jsi odešla...“ řekl, snažil se vyhnout jiné frázi – kdy jsi ho *opustila*. „Dorazil jsem do sídla před Tamlinem. Obdržel jsem zprávu, když jsme byli u hranice, a přihnal jsem se domů. Jenže jediné, co po tobě zbylo, byl prsten roztavený mezi dlaždicemi ve vstupní síni. Zbavil jsem se ho chvíli předtím, než Tam dorazil domů a uviděl to.“

Mluvil opatrně, jako by zkoumal, co na to řeknu. Na důkazy, které nevypovídaly o únosu.

„Roztavili ho, aby ho dostali z mého prstu,“ zalhala jsem.

Ohryzek mu poskočil, ale jen zavrtěl hlavou a sluneční světlo pronikající baldachýnem lesa mu ve vlasech vykouzilo odlesky rudé jako uhlíky.

Nějakou dobu jsme seděli mlčky. Podle šelestu a mumlání se zdálo, že dvojčata jsou téměř hotová se svým průzkumem, a já se v duchu připravovala a odhadovala jsem, jaká slova pronést, abych nepůsobila podezřele.

Tiše jsem řekla: „Děkuju ti. Za to, že jsi pro mě přišel do Hybernu.“

S napjatým výrazem zatahal za mech vedle sebe. „Byla to past. To, co jsem myslel, že tam dokážeme... nevyšlo to podle mých představ.“

Měla jsem co dělat, abych na něj nevycenila zuby, ale došla jsem k němu a zaujala místo vedle něj u širokého kmene stromu. „Je to hrozná situace,“ řekla jsem a byla to pravda.

Tiše si odfrkl.

Letmo jsem se svým kolenem dotkla jeho. „Nenech se Jurianem vyprovokovat. Dělá to, aby našel naše slabiny.“

„Já vím.“

Otočila jsem se k němu a opřela se kolenem o jeho nohu v tiché prosbě. „Proč?“ zeptala jsem se. „*Proč* to chce hybernský král udělat, kromě nějaké zrůdné dobovatelské touhy? Jaký k tomu má on a jeho lid motiv? Nenávist? Aroganci?“

Lucien na mě konečně pohlédl. Drobné součástky a rytiny jeho kovového oka měly zblízka ještě větší kouzlo. „Chceš...?“

Brannagh a Dagdan se prodrali křovím a zamračili se, když uviděli, jak tam sedíme.

Byl to však Jurian, který se jim držel za zády, jako kdyby jim sděloval, co zjistil, kdo se při pohledu na nás usmál. Naše kolena se dotýkala a nosy málem také.

„Dávej si pozor, Luciene,“ prohodil posměšně válečník. „Víš, co se stane opovázlivcům, kteří se dotýkají vladařova majetku.“

Lucien zavrčel, jenže já ho zkrotila varovným pohledem.

Tady máš důkaz, řekla jsem neslyšně.

A Lucien navzdory Jurianovi a opovržlivým pohledům dvojčat zlehýnka pozvedl koutky rtů.

Když jsme se vrátili, Ianthe čekala ve stájích.

Před pár hodinami si odbyla svůj velkolepý příchod, při němž vzosně vešla do jídelny v proudech čirého zlatého slunečního světla, které dovnitř pronikalo okny.

Nepochybovala jsem o tom, že si to dobře načasovala, stejně jako se úmyslně postavila do středu jednoho ze slunečních paprsků s hlavou nakloněnou tak, aby jí vlasy i drahokam nad čelem plály modrým ohněm. Nazvala bych ten obraz *Vzor zbožnosti*.

Potom co ji Tamlin stručně představil, většinou obletovala Juriana, který se na ni jen zamračil jako na nějaký hmyz, co mu bzučel u ucha.

Dagdan a Brannagh jejím podlézavým řečem naslouchali natolik znuděně, že jsem si říkala, jestli před ostatními neupřednostňují pouze společnost jeden druhého. V jakkoli zvráceném významu. Krása, která často přiměla muže i ženy ohromeně zírat, v nich nevzbuzovala sebemenší zájem. Možná už dávno pozbyli tělesnou vášeň, spolu se svými dušemi.

Hybernský princ a princezna a Jurian tedy Ianthe snášeli ještě chvíli, než jejich pozornost zaujalo jídlo. Tato urážka nepochybně vysvětlovala, proč se s námi rozhodla setkat tady a vyčkávala na náš návrat.

Seděla jsem na koni poprvé po měsících a byla jsem tak ztuhlá, že jsem se sotva dokázala hýbat, zatímco naše družina sesedala. Věnovala jsem Lucienovi nenápadný prosebný pohled a on se sotva skrývaným úsměškem došel ke mně.

Naši společníci, kteří už se měli k odchodu, nás pozorovali, když sevřel můj pas širokýma rukama a snadno mě sundal z koně. Ianthe nás sledovala jako jestřáb.

Jen jsem Luciena děkovně poplácala po rameni a on mi to jako vzorný dvořan oplatil úklonou.

Někdy bylo těžké mít na paměti, že ho nenávidím. Nezapomínat na hru, kterou jsem rozehrála.

„Doufám, že vaše cesta byla úspěšná,“ zatrylkovala Ianthe.

Stroze jsem kývla k princovi a princezně. „Zdáli se být potěšení.“

Byla to pravda. Ať tam hledali cokoli, podle všeho je to uspokojilo. Neodvážila jsem se položit jim příliš mnoho zvědavých otázek. Zatím ne.

Ianthe sklonila hlavu. „Buď Kotlíku dík.“

„Co chceš?“ zeptal se Lucien dost břítkým tónem.

Ianthe se zamračila, avšak zvedla hlavu, složila ruce před sebe a odpověděla: „Uspořádáme slavnost na počest našich hostů. Proběhne za pár dní společně s oslavou letního slunovratu. Chtěla jsem si o tom promluvit s Feyre.“ Pokrytecky se usmála. „Pokud proti tomu nic nenamítáš.“

„Nenamítám,“ odpověděla jsem, než Lucien stihl říct něco, čeho by mohl litovat. „Dej mi hodinu, abych se najedla a převlékla, a sejdem se v pracovně.“

Možná jsem vyzněla průbojněji, než jsem mívala ve zvyku, ale Ianthe přesto přikývla. Uchopila jsem Luciena pod paží a odvedla ho pryč. „Brzy na shledanou,“ řekla jsem jí a cítila jsem, jak na nás upírá pohled, když jsme vyšli z potměných stájí do jasného poledního světla.

Lucien byl napjatý a skoro se třásl.

„Co je s tebou?“ sykla jsem, jakmile jsme se vytratili mezi keře a štěrkové stezky v zahradě.

„To nestojí za řeč.“

„Když jsem... když mě odvěkli...“ zkusila jsem jinou otázku a málem jsem se těmi slovy zalkla, málem mi vyklouzlo *odešla*. „Ona a Tamlin...“

Svíravý pocit hluboko v břiše jsem vůbec nemusela předstírat.

„Ne,“ odpověděl ochraptěle. „Ne. Když nastala noc Calanmai, odmítl se jí zúčastnit. Napevno to odmítl. Při obřadu jsem ho zastoupil, ale...“

Na to jsem zapomněla. Zapomněla jsem na Calanmai a obřad. V duchu jsem si spočítala dny.

Žádný div, že jsem zapomněla. Tehdy jsem byla v horské chatě. V Rhysově vášnivém objetí. Třeba jsme tu noc vytvořili vlastní magii.

Zato Lucien... „Ty jsi vzal Ianthe o Calanmai do jeskyně?“

Uhýbal přede mnou pohledem. „Trvala na tom. Tamlin byl... Bylo to zlé, Feyre. Šel jsem tam místo něj a odvedl svou povinnost vůči dvoru. Udělal jsem to dobrovolně a provedli jsme obřad.“

Žádný div, že ho nechala na pokoji. Dosáhla svého.

„Prosím, neříkej to Elain,“ naléhal. „Až... až ji znovu najdu,“ dodal.

Možná s Ianthe provedl Velký obřad dobrovolně, ale rozhodně ho to nijak netěšilo. Překročil jistou hranici a zašel příliš daleko.

Srdce mi trochu zatrnulo v hrudi, když jsem mu bez jakýchkoli postranních úmyslů řekla: „Nikomu to neprozradím, pokud si to nebudeš přát.“ Tíha té zdobné dýky a opasku jako by narůstala. „Lituju, že jsem tu nebyla, abych tomu zabránila. Měla jsem být při tom a zastavit to.“ Myslela jsem vážně každé slovo.

Lucien mi stiskl ruku, když jsme obešli keř a dům se vynořil před námi. „Jsi mi lepším přítelem, než jsem já kdy byl tvým, Feyre,“ pověděl mi tiše.

Alis si zachmuřeně změřila dvojici šatů visících na dveřích šatníku a její dlouhé hnědé prsty uhladily šifon a hedvábí.

„Nevím, jestli dokážeme rozšířit pas,“ pronesla, aniž by se ohlédla k posteli, na jejímž kraji jsem seděla. „Tolik jsme ho zúžili, že nezbyvá moc látky, s kterou bychom mohli pracovat... Nejspíš by sis měla objednat nové.“

To už se ke mně otočila a přelétla očima po mém těle zahaleném v županu.

Věděla jsem, čeho si všímá – co nemohly skrýt lži ani jedovaté úsměvy: Když jsem tu po návratu od Amaranthy žila, div jsem se neztrácela před očima. Ale přes všechno, co na mně Rhys napáchal, jsem znovu nabrala ztracenou váhu, byla jsem svalnatější a má nezdravě bílá pokožka teď byla zlíbaná sluncem.

Na ženu, kterou měsíce mučili a trýznili, jsem vypadala pozoruhodně dobře.

Zadívaly jsme se na sebe přes pokoj v tichu narušovaném pouze tlumenými hlasy těch pár zbývajících sluhů na chodbě, kteří měli plno práce s přípravami na oslavu slunovratu, jež měla začít zítra ráno.

Uplynulé dva dny jsem strávila tím, že jsem si hrála na hezounkého mazlíčka, kterému dovoluji účastnit se schůzek s hybernskými vyslanci hlavně proto, že mlčí. Princ a princezna byli stejně opatrní jako my a vyhýbali se Tamlinovým a Lucienovým otázkám ohledně pohybu jejich vojsk a spojenců v zahraničí i dalších spojenců v Prythianu. Ty schůze nikam nevedly, protože *oni* pro změnu stáli o informace o našich oddílech.

A o Nočním dvoře.

Nabídla jsem Dagdanovi a Brannagh pravdivé i lživé poznatky a dokonale je promísila. Popsala jsem jim illyrijské oddíly mezi horami a stepmi, ale vylíčila jsem jejich nejsilnější klan jako nejslabší. Zmínila jsem se o tom, jak modré kameny z Hybernu působí na Cassianovu a Azrielovu moc, jenže už jsem nedodala, jak lehce oba dokázali jejich kouzlo obejít. Pokud jsem se nějakým otázkám nedokázala vyhnout, předstírala jsem, že jsem ztratila paměť nebo mé utrpení bylo tak nesnesitelné, že jsem si nedokázala vybavit odpověď.

Přes všechny mé lži a intriky si královská dvojčata dávala dobrý pozor, aby toho neprozradila přespříliš, a navzdory tomu, jak opatrně jsem volila své výrazy, se zdálo, že si Alis všimla drobných náznaků, které jsem ani já nedokázala potlačit.

„Myslíš, že najdeme nějaké šaty na oslavu slunovratu, které by mi padly?“ zeptala jsem se jakoby nic, když stále mlčela. „Ty růžovozelené mi padnou, jenže už jsem je na sobě měla třikrát.“

„Nikdy ti na takových věcech nezáleželo,“ namítla Alis a zamýšleně mlaskla.

„To nemůžu změnit názor?“

Alis maličko přimhouřila tmavé oči, ale pak prudce otevřela dveře šatníku, až se šaty zakomíhaly, a začala se přehrabovat v šeru uvnitř. „Mohla by sis vzít tyto.“ Zvedla jeden z oděvů.

V dlouhých hubených prstech držela tyrkysové šaty z Nočního dvora podobného střihu jako oblečení, které upřednostňovala Amren. Srdce se mi zastavilo.

„To... Proč...“ Ta slova ze mě vypadla nemotorná a kluzká a já se musela zarazit prudkým trhnutím za zábrany v mé myslí. Napřímila jsem se. „Netušila jsem, že umíš být krutá, Alis.“

Alis si odfrkla a hodila oděv zpět do šatníku. „Tamlin druhé dva oděvy rozsápál. Tento mu unikl, protože byl v nesprávné zásuvce.“

V duchu jsem vyslala nitku magie do chodby, abych se ujistila, že nás nikdo neposlouchá. „Byl rozčilený. Škoda že nezničil i tyhle šaty.“

„Já tam ten den byla,“ řekla Alis a zkrřížila hubené ruce na hrudi. „Viděla jsem, jak přišla Morrigan. Viděla jsem, jak se natáhla do toho zámotku moci a zvedla tě jako dítě. Prosila jsem ji, ať tě odvede.“

Polkla jsem a nebylo v tom nic hraného.

„Nikdy jsem mu to neřekla. Neřekla jsem to nikomu z nich. Nechala jsem, ať si myslí, že tě unesli. Jenže ty ses k ní zoufale tiskla a ona by byla schopná nás všechny pozabíjet za to, co se stalo.“

„Nevím, proč si to myslíš.“ Přitáhla jsem si okraj hedvábného županu těsněji k tělu.

„Služebnictvo toho dost namluví a nikdy jsem neslyšela, že by Rhysand pod Horou ublížil některému ze sluhů. Strážím, Amaranthiným poskokům, vílám, které mu nařídili zabít, ano. Ale nikdy ne těm, kdo byli pokorní. Nikdy ne těm, kteří se nedovedli sami bránit.“

„Je to netvor.“

„Říká se, že ses vrátila jiná. Že s tebou něco není v pořádku.“ Krákvě se zasmála. „Proč bych jim říkala, že podle mě ti nic neschází. Konečně ti nic neschází.“

Ocitla jsem se nad propastí. Hranice – byly tu jisté hranice. A přežití jak moje, tak Prythianu záviselo na tom, jak s nimi dokážu nakládat. Vstala jsem z postele a ruce se mi maličko trásly.

Potom však Alis dodala: „Má sestřenice pracuje v paláci v Adriatě.“

Letní dvůr. Alis pocházela z Letního dvora a uprchla sem se svými dvěma synovci poté, co byla její sestra za Amaranthiny vlády brutálně zavražděna.

„Sluhy v tamějším paláci nemá nikdo vidět ani slyšet, ovšem oni toho vidí a slyší dost, zatímco si ostatní ani neuvědomují jejich přítomnost.“

Byla mou přítelkyní. Hodně riskovala. Pomohla mi dostat se pod Horu a stála při mně i měsíce potom. Jenže kdyby všechno ohrozila...

„Sestřenka tvrdila, že jsi u nich byla na návštěvě a že jsi byla zdravá, rozesmátá a šťastná.“

„Byla to přetvářka. Přinutil mě, abych se tak chovala.“ Chvění v hlase jsem nemusela příliš hrát.

Alis mě počastovala vědoucím pousmáním. „Když to říkáš.“

„Ano, *říkám*.“

Alis vytáhla krémově bílé šaty. „Tyto jsi ještě nikdy neoblékla. Dala jsem je ušít, abys je mohla nosit po svatebním dnu.“

Nevypadaly úplně jako šaty nevěsty, ale působily jaksí nevinně. Čistě. Podobným šatům jsem se po návratu z kraje pod Horou vyhýbala a zoufale jsem se snažila vyhnout všemu, co by zdůrazňovalo moji zkaženou duši. Zato teď... Oplácela jsem Alis pohled a přemýšlela jsem, které z mých plánů odhalila.

Alis zašeptala: „Řeknu to jen jednou. Ať máš v úmyslu cokoli, vynechej z toho prosím moje chlapce. Pomsti se, jak toužíš. Jenom je ušetři.“

Nikdy bych... Málem jsem to vyslovila nahlas. Jen jsem však zavrtěla hlavou a naprosto zmatená a nesvá jsem svařila obočí. „Chci se jen vrátit ke svému starému životu a uzdravit se.“

Uzdravit zemi, kterou zachvacuje zkaženost a temnota.

Alis to podle všeho také chápala. Pověsila šaty na dveře šatníku a načechrala volnou zářivou sukni.

„Vezmi si je na oslavu slunovratu,“ vyzvala mě tiše.

A já ji uposlechla.

4

Letní slunovrat byl přesně takový, jak jsem si ho pamatovala. Všude byly fábory, pentle a květinové věnce, sluhové přinesli k úpatím kopců kolem sídla sudy piva a vína, vznešené i nižší víly se shromažďovaly k oslavám.

Co tu však před rokem chybělo, byla Ianthe.

A ta prohlásila, že oslavy by byly svatokrádeží, pokud bychom za ně nejprve nevzdali dík.

Proto jsme všichni vstali dvě hodiny před úsvitem, rozespalí a bez valného nadšení pro její obřad, zatímco slunce stoupalo nad obzor a přinášelo nejdelsí den v roce. Musela jsem se ptát, jestli Tarquin musel přestát podobné únavné rituály ve svém zářícím přímořském paláci. Uvažovala jsem, jaké oslavy budou dnes probíhat v Adriatě v čele s vladařem Léta, který se téměř stal mým přítelem.

Podle toho, co jsem věděla, navzdory klevetám, které šířilo služebnictvo, Tarquin zatím Tamlinovi neposlal zprávu o Rhysově, Amrenině a mojí návštěvě. Co si teď pán Léta myslel o změně, která mě postihla? Nepochybovala jsem o tom, že se o ní doslechl, a modlila jsem se, aby do toho nijak nevstupoval, dokud neskončím svou práci tady.

Alis mi našla skvostný bílý sametový plášť pro svižnou jízdu ke kopcům a Tamlin mě vyzvedl na měsíčně bílou klisnu s polními květy zapletenými ve stříbřité hřívě. Kdybych chtěla namalovat obraz poklidné čistoty, byla by to má podoba to ráno. Vlasy jsem měla zapletené do copu ovinutého kolem hlavy,

s korunou bílých kvítků hlohu. Na tváře jsem si nanesla nach a rudou jsem zvýraznila i rty, abych své tváři dodala náznak barvy podobné prvnímu ruměnci jara v zimní krajině.

Náš průvod přijel ke kopci. Na vrcholku už se shromáždily stovky víl a upíraly na mě oči. Já se ale vytrvale dívala před sebe na Ianthe stojící před jednoduchým kamenným oltářem ozdobeným květinami a prvním ovocem a obilím léta. Pro jednu měla kápi světle modrého hávu staženou dolů a stříbrný kroužek jí spočíval přímo na zlaté hlavě.

Usmála jsem se na ni a má klisna poslušně zastavila u severního oblouku půlkruhu, jež dav vytvořil kolem okraje kopce a Ianthina oltáře, a potají jsem se ptala, jestli Ianthe postřehla vlka, který se na ni za tím gestem šklebí.

Tamlin mi pomohl dolů z koně a šedé světlo nebe před úsvitem se mu zatřpytilo na zlaté výšivce zelené kazajky. Přiměla jsem se zahledět se mu do očí, když mě postavil do hebké trávy, a přitom jsem si uvědomovala, že na nás spočívají zraky všech okolo.

Jeho oči sklouzly k mým ústům a já v jeho pohledu spatřila vzpomínku.

Před rokem mě o tomto dni políbil. Před rokem jsem mezi těmito lidmi tančila a poprvé v životě jsem byla bezstarostná a plná radosti. Věřila jsem, že jsem nikdy nebyla šťastnější a nikdy ani nebudu.

Plaše jsem se na něj pouсмála a přijala jsem nabízené rámě. Spolu jsme prošli trávou k Ianthinu kamennému oltáři a hybernská dvojčata, Jurian a Lucien nás následovali.

Napadlo mě, jestli si Tamlin vybavuje jiný den, když jsem před měsíci na sobě měla jiné bílé šaty a země byla posetá květy.

Když mě můj druh zachránil potom, co jsem se rozhodla, že se za Tamlina neprovdám. Jakási zásadní část mé duše si uvědomovala, že to není správné. Byla jsem přesvědčená, že si to nezasloužím. Nechtěla jsem, aby se Tamlin navěky uvázal k někomu, kdo byl zlomený jako tehdy já. A Rhys... Rhys by mě nechal, abych si ho vzala, protože se domníval, že jsem šťastná,

a chtěl, abych byla šťastná, ať mu to sebevíc rvalo srdce. Ovšem ve chvíli, kdy jsem řekla ne... Zachránil mě. Pomohl mi, abych zachránila samu sebe.

Po očku jsem pohlédla na Tamlina.

Ten byl však zaujatý mou rukou položenou na jeho paži. Prstem, na kterém kdysi býval jeho prsten.

Co si o tom myslel? Kam se podle něj ten prsten poděl, když Lucien skryl důkaz o jeho zničení? Na okamžik jsem ho litovala.

Litovala jsem ho, protože mu lhal nejen Lucien, ale i Alis. Kolik dalších odhalilo důvod mého utrpení a snažilo se před tím ochránit *jeho*?

Viděli, jak se soužím, ale v nejmenším se mi nepokusili pomoci.

Zastavili jsme se s Tamlinem před oltářem a Ianthe na nás vážně, královsky pokývla.

Hybernští vyslanci přešlápli z nohy na nohu a nesnažili se zastrít netrpělivost. Brannagh si včera při večeři na slavnost slunovratu téměř nepokrytě stěžovala a tvrdila, že v Hybernu neztráceli čas tak zpustlými věcmi a pokaždé přešli rovnou k oslavám. Tím naznačovala, že to brzy budeme dělat stejně.

Nevšímal jsem si jí ani jejího bratra, protože Ianthe zvedla ruce a zvolala k davu za námi: „Požehnaný slunovrat nám všem.“

Začal nekonečný sled modliteb a obřadů, při nichž Ianthiny mladé akolytky pomáhaly nalévat posvátné víno, na oltáři byly požehnány plody sklizně a kněží prosily slunce, aby vyšlo.

Byl to roztomilý, dobře nacvičený výstup. Lucien za mnou napůl spal.

Zato já sledovala průběh obřadu spolu s Ianthe a věděla jsem, co přijde, když zvedla posvěcené víno a pronesla: „Nechť slunce, jež je dnes nejsilnější, zažene nechtěnou temnotu. Nechť zapudí černou poskvrnu zla.“

Jedna jedovatá nárážka na mého druha a můj domov za druhou. Přesto jsem společně s ní kývala hlavou.

„Prokázali by nám princezna Brannagh a princ Dagdan tu čest a popili požehnaného vína?“

Dav se pohnul. Hybernští vyslanci zamrkali a zamračili se na sebe.

Já ale ustoupila stranou, hezky jsem se na ně usmála a ukázala jsem k oltáři.

Otevřeli ústa, nepochybně, aby to odmítli, jenže Ianthe se nedala odbýt. „Napijte se. Ať se z našich nových spojenců stanou noví přátelé,“ prohlásila. „Napijte se, ať víno odplaví nekořečnou noc tohoto roku.“

Dvojice daemati se nejspíš pomocí veškeré své magie a znalostí snažila odhadnout, jestli není v poháru jed, ovšem já na tváři ponechávala nicneříkající úsměv, když konečně došli k oltáři a Brannagh přijala nabízený stříbrný pohár.

Oba sotva upili a ustoupili, jenže Ianthe na ně zavrkala a trvala na tom, aby přistoupili za oltář a sledovali obřad po jejím boku.

Postarala jsem se, aby Ianthe věděla, jak je její obřady znechucují a že se vynasnaží, aby potlačili její postavení v čele lidu, jakmile dorazí hybernská vojska. Teď se zdálo, že se je snaží přivést ke své víře.

Následovaly další modlitby a rituály, dokud Ianthe nepřizvala Tamlina k protější straně oltáře, aby zapálil svíci za duše, které v uplynulém roce pohasly, aby nyní mohly být přivedeny zpět do náruče světla, až slunce vyjde na oblohu.

Oblaka za nimi se začala zbarvovat dorůžova.

Ianthe vyzvala i Juriana, aby přednesl závěrečnou modlitbu, kterou Ianthe k obřadu přidala na mou žádost – na počest válečníků, kteří den co den bojují za naše bezpečí.

Pak jsme v kruhu porostlém trávou zůstali stát jen já a Lucien s oltářem a obzorem před sebou a davem za zády a po stranách.

Podle jeho křečovitého postoje a toho, jak těkal očima po prostranství před námi, jsem usuzovala, že si v duchu prochází modlitby i to, jak jsem s Ianthe připravovala obřad. To, že

jsme spolu zůstali stát na této straně oltáře, zatímco na oblohu mělo každou chvíli vystoupat slunce, a ostatní byli odvedeni pryč.

Ianthe přešla k okraji kopce a zlaté vlasy jí nespoutané klouzaly po zádech, když pozvedla paže k nebi. Místo, kde stála, vybrala záměrně, podobně jako gesto rukou.

Stejně předvedla o zimním slunovratu. Tehdy stála přesně tak, aby jí slunce stoupalo mezi zvednutými pažemi a naplňovalo je světlem. Její akolytky to místo nenápadně vyznačily v trávě kamenem zdobeným rytinami.

Zlatý sluneční kotouč pronikl mlžnou zelení a modří na obzoru.

Svět zalilo slunce, jasné a mocné, a jeho paprsky nás protunuly.

Ianthe prohnula záda. Její tělo bylo pouhou schránkou, kterou mělo světlo slunovratu naplnit, a ta část její tváře, kterou jsem viděla, vyzařovala nábožné vytržení.

Slunce stoupalo výš jako čistý zlatavý tón nesoucí se krajem.

Dav začal mumlat.

A pak vykřikl.

Ne k Ianthe.

Ale ke mně.

Ke mně, která jsem oslnivá a čistá v bělostném šatu začínala zářit světlem dne, když se sluneční paprsky natáhly přímo ke mně.

Nikdo se neobtěžoval ověřit, zda se Ianthin kámen označující správný bod náhodou nepřesunul o pět stop doprava. Ani si nepovšimli, jak byli zaujatí mým slavnostním příjezdem, přizračného větru, který ho popostrčil trávou.

Ianthe trvalo déle než všem ostatním, než se na mě podívala.

Než se obrátila a spatřila, že ji moc slunce nenaplňuje a nežehná jí.

Popustila jsem uzdu moci, kterou jsem uvolnila v Hybernu, a mé tělo zaplálo, jak ho zaplavovalo slunce. Čisté jako den, čisté jeho svit hvězd.

„Ničitelka kleteb,“ zamumlal kdosi. „Požehnaná,“ špitli další.

Předstírala jsem, že mě to překvapilo – překvapilo mě to, avšak přijímám rozhodnutí Kotlíku. Tamlinova tvář byla napjatá šokem a i hybernští vyslanci se zdáli být vyvedení z míry.

Já se ale obrátila k Lucienovi a mé světlo plálo tak jasně, že se odrazilo od jeho kovového oka. Jako přítel prosící o pomoc přítele. Natáhla jsem k němu ruku.

Cítila jsem, jak se za námi Ianthe zoufale snaží získat kontrolu nad situací a najít způsob, jak ji využít ve svůj prospěch.

Možná by se to mohlo podařit i Lucienovi, protože mě vzal za ruku, poklekl na koleno do trávy a přitiskl si mé prsty k čelu.

I ostatní víly začaly padat na kolena jako klasy obilí ve větru.

Ianthe přes všechny své naduté oslavy a rituály nikdy neprojevila náznak moci nebo požehnání. Zato Feyre, Ničitelka kleteb, která vyvedla Prythian z tyranie a temnoty...

Požehnaná. Svatá. Nepohasínající před zlem.

Nechala jsem své světlo zesílit, až se dotklo Lucienova skloněného těla.

Klečel tam jako rytíř před svou královnou.

Podívala jsem se na Ianthe a opět se usmála, odhalila jsem ve svém výrazu něco z toho skrytého vlka.

Alespoň že oslavy se nijak nezměnily.

Jakmile pozdvižení a úžas povadly a má záře zmizela, když mi slunce vystoupalo nad hlavu, vydali jsme se k nedalekým kopcům a polím, kde už se i víly, které se slavnosti neúčastnily, do-slechly o mém malém zázraku.

Držela jsem se v blízkosti Luciena, kterému to v nejmenším nevadilo, zatímco se ostatní zdáli být nerozhodní, jestli mají být plní radosti a úžasu, nebo otázek a obav.

Ianthe strávila dalších šest hodin tím, že se pokoušela vysvětlit, co se stalo. Všem, kdo jí byli ochotní naslouchat, říkala, že Kotlík požehnal její vyvolené přítelkyni a slunce změnilo svou dráhu, aby ukázalo, jak se těší z mého návratu.

Ve skutečnosti ji poslouchaly jen akolytky a polovina z nich jevila pouze vlažný zájem.

Tamlin ovšem vypadal nejobežřetněji, jako by mě to požehnaní mělo rozrušit. Jako by si vzpomněl, že stejné světlo viděl v Hybernu, a nemohl přijít na to, proč ho tolik znepokojilo.

Měl však povinnost odpovídat na díky a přání všeho dobrého od svých poddaných, válečníků a nižších šlechticů a já se díky tomu mohla procházet, jak se mi zachtělo. Občas mě zastavily některé horlivé víly plné obdivu, které se chtěly dotknout mé ruky a trochu si u mě poplakat.

Kdysi bych před nimi ustupovala a trhala sebou, teď jsem ale jejich díky a modlitby přijímala a děkovala jsem jim s blaženým úsměvem.

Něco z toho jsem myslela upřímně. Neměla jsem s lidmi v tomto kraji, kteří trpěli společně s ostatními, žádný spor. Vůbec žádný. Ovšem dvořané a strážci, kteří mě oslovovali... pro ně jsem předváděla lepší výstup. Nazývali mě požehnanou Kotlíkem a já prostě odpovídala, že to je pro mě *čest*.

Stále dokola jsem ta slova opakovala během snídaně i oběda, dokud jsem se nevrátila do domu, abych se osvěžila a strávila chvilku o samotě.

V soukromí komnaty jsem odložila květinový věnec na toaletní stůl a zlehka jsem se usmála na oko vytetované na dlani pravé ruky.

Nejdelší den v roce, sdělila jsem po našem poutu a v záblescích jsem jeho prostřednictvím poslala všechno, co se událo na vrcholku kopce. *Škoda že jsem ho nemohla strávit s tebou.*

Mé představení by ho určitě pobavilo a pak by se při pohledu na výraz v Ianthině tváři smál až do ochraptění.

Když jsem skončila s mytím a chystala se vrátit na kopce, mysl mi naplnil Rhysandův hlas.

Byla by pocta, řekl a každé jeho slovo prodchnul smích, *strávit třeba jen chvíli ve společnosti Feyre požehnané Kotlíkem.*

Potichu jsem se zasmála. Ta slova byla vzdálená a doznívala ke mně jen ztěžka. Musela jsem jednat rychle – kdyby ne, risiko-

vala bych, že mě někdo odhalí. A víc než co jiného jsem se potřebovala zeptat... Potřebovala jsem zjistit...

Jsou všichni v pořádku?

Čekala jsem a počítala minuty.

Ano. Tak v pořádku, jak jen to je možné. Kdy se vrátíš ke mně domů?

Každé jeho slovo znělo tišeji než předchozí.

Brzo, slíbila jsem mu. Hybern už sem poslal vyslance. Brzo tu budu hotová.

Neodpověděl a já počkala ještě pár minut, než jsem si znovu nasadila korunu z květin a sešla po schodech dolů.

Když jsem vstoupila do vyzdobené zahrady, znovu se mi hlavou rozezněl Rhysandův vzdálený hlas. *Také bych dnešek chtěl strávit s tebou.*

Ta slova mi sevřela srdce jako pěst. Musela jsem je dostat z mysli. Vracela jsem se na slavnost v kopcích a mé kroky byly těžší, než když jsem nenuceně vkročila do domu.

Už bylo po obědě a začalo se tančit.

Viděla jsem ho, jak čeká na kraji jednoho z kruhů a sleduje každý můj krok.

Přelétla jsem očima mezi trávou, shromážděnými vílami a hloučkem hudebníků, kteří pomocí bubnů, houslí a fléten vyluzovali skotačivou melodii, zatímco jsem přicházela blíž jako plachá, váhavá laňka.

Kdysi mě stejné tóny náhle probudily a přiměly mě bez ustání tančit. Usoudila jsem, že teď nejsou o nic víc než jednou z mých zbraní, když jsem se zastavila před Tamlinem, sklopila jsem oči a tiše jsem se zeptala: „Zatančíš si se mnou?“

Úleva, štěstí a nepatrný záchvěv obav. „Ano,“ vydechl. „Ano, samozřejmě.“

Nechala jsem ho, aby mě vedl ke svižnému tanci, otáčel mě a nakláněl, a víly se shromažďovaly kolem, povzbuzovaly nás a tleskaly. Tančili jsme jeden tanec za druhým, dokud mi po zádech nestékal pot, jak jsem se snažila udržet s Tamlinem krok, ponechat na tváři úsměv, pamatovat na to, že se mám

smát, zatímco mám ruce dost blízko jeho krku na to, abych ho uškrtila.

Hudba postupně přešla do pozvolnějšího rytmu a Tamlin zpomalil. Když ostatní víly znovu zaujali jejich vlastní tanečníci a tanečnice, broukl: „Dnes ráno... Jsi v pořádku?“

Okamžitě jsem zvedla hlavu. „Ano. Já... nevím, co to bylo, ale ano. Ianthe... zlobí se?“

„To nevím. Nečekala to. Myslím, že pro ni překvapení nejsou ničím příjemným.“

„Měla bych se omluvit.“

V očích se mu zablesklo. „Proč? Možná to bylo požehnání. Magie nepřestává překvapovat ani mě samotného. Jestli má Ianthe zlost, je to její problém.“

Předstírala jsem, že o tom přemýšlím, a pak jsem přikývla. Přitiskla jsem se k němu ještě víc a nenáviděla jsem všechna místa, kde jsem cítila jeho tělo. Nedokázala jsem si představit, jak to Rhys dokázal vystát – jak vystál Amaranthu. Pět deseti letí.

„Dnes vypadáš překrásně,“ řekl Tamlin.

„Děkuju.“ Přinutila jsem se na něj zvědavě pohlédnout. „Lucien... Lucien mi prozradil, že jsi při Calanmai neprovedl obřad. Že jsi to odmítl.“

A místo toho jsi Ianthe nechal, aby do jeskyně odvedla jeho.

Ohryzek mu poskočil. „Nedokázal jsem to podstoupit.“

Zato jsi dokázal podstoupit dohodu s Hybernem, jako kdybych byla ukradená věc, která ti má být navrácena. „Možná dnešní ráno nebylo požehnáním jen pro mě,“ prohodila jsem.

Místo odpovědi mě pohládl po zádech.

Nic víc jsme během dalších tří tanců neřekli. Potom mě hlad přivedl ke stolům, kde byla prostřená večeře. Nechala jsem si od Tamlina naložit jídlo a dovolila jsem mu obsluhovat mě, když jsme si našli místo pod starým pokrouceným dubem a sledovali tanec a hudbu.

Málem jsem se ho zeptala, jestli to za to stálo. Jestli stálo za to zříct se míru, aby mě dostal nazpět. Protože sem Hybern

přitáhne a využije zdejší kraj. A jakmile dorazí, bude po zpěvu i tancování.

Přesto jsem mlčela, zatímco sluneční paprsky pohasínaly a konečně přišla noc.

Rozzářily se hvězdy a nad plápolajícími ohni působily matně a drobně.

Pozorovala jsem je během dlouhých hodin oslav a přísahala bych, že mi dělaly společnost jako moji tiší, oddaní přátelé.

5

Dvě hodiny po půlnoci jsem se dověkla do sídla, příliš vyčerpaná, abych vyčkala do úsvitu.

Zvlášť když jsem viděla, jak se na mě Tamlin dívá, a vzpomněla jsem si na loňský úsvit, kdy mě odvedl pryč a za svítání mě políbil.

Požádala jsem Luciena, aby mě doprovodil, a ten mi s radostí vyhověl vzhledem k tomu, že jako muž, který našel svou družku, ztratil poslední dobou zájem o ženskou společnost. Svou roli tu ovšem sehrálo i to, že se ho Ianthe snažila celý den odchytit o samotě, aby se ho vyptala na to, co se stalo při slavnosti.

Převlékla jsem se do krátké krajkové noční košile, kterou jsem kdysi nosila pro Tamlinovo potěšení a teď jsem si ji spokojeně navlékla na kůži zpocenou po tom dlouhém dnu, a padla jsem do postele.

Skoro půl hodiny jsem odkopávala pokrývku, škubala jsem sebou, obracela se a trhala nohama i rukama.

Attor. Tkadlena. Moje sestry, když je házeli do Kotlíku. Všichni se kolem mě svíjeli a kroužili a já je nechala.

Většina víl ještě stále slavila, když jsem vyjekla a s tím krátkým, ostrým výkřikem jsem vyskočila z lůžka.

Srdce mi splašeně dunělo v žilách a kostech. Pootevřela jsem dveře a zlitá potem a k smrti unavená jsem bosá přešla chodbu.

Lucien otevřel po druhém zaklepání.

„Slyšel jsem tě. Co se děje?“ Prohlédl si mě a vykulil rudohnědé oko. Všiml si mých rozčuchaných vlasů a propocené košile.

Polkla jsem s nevyslovenou otázkou ve tváři a Lucien kývl a ustoupil do ložnice, aby mě pustil dovnitř. Hrud' měl nahou, ale než otevřel dveře, stihl si natáhnout kalhoty a spěšně si je zapínal, když jsem prošla kolem.

Jeho pokoj byl vyvedený v barvách Podzimního dvora, což byla jediná upomínka na domov, kterou byl ochotný dát na odiv, a já se rozhlížela po setmělé místnosti a zmuchlaném povlečení. Lucien se posadil na zatočené opěradlo velkého křesla před vyhaslým krbem a díval se na mě, zatímco jsem stála ve středu karmínového koberce a mnula si nervózně ruce.

„Zdává se mi o tom,“ zachraptěla jsem. „O kraji pod Horou. A když se vzbudím, nevybavuju si, kde jsem.“ Zvedla jsem nyní neposkrvněnou levou ruku před sebe. „Nevzpomínám si, *kdy* jsem se probudila.“

Byla to pravda a z poloviny lež. Pořád se mi o těch strašných dnech zdávalo, ale už mě nesžíraly. Už jsem uprostřed noci neodbíhala do koupelny, abych dávala jako o život.

„O čem se ti dnes zdálo?“ zeptal se mě tiše.

Zvedla jsem k němu váhavě uštvané, prázdné oči. „Nechala mě přibít ke zdi. Jako Clare Beddorovou. A Attor...“

Zachvěla jsem se a přejela jsem si rukama po obličejí.

Lucien vstal a pomalu ke mně došel. Záchrávě strachu a bolesti v mých slovech dostatečně zastřel můj pach. Zakryly mou moc, jakmile mé temné nástrahy v domě zachytily lehké chvění.

Lucien se zastavil na půl stopy ode mě. Nic nenamítal, když jsem se mu vrhla kolem krku a zabořila mu tvář do teplé, holé hrudi. Mořská voda, kterou mě obdaroval Tarquin, mi vyklouzla z očí a svezla se mi po lících na jeho nazlátlou kůži.

Lucien si ztěžka povzdechl, jednou rukou mi sklouzl k pasu a druhou mi zajel do vlasů, aby zlehka přivinul mou hlavu blíž. „Je mi to líto,“ zamumlal. „Je mi to líto.“

Objímal mě, hladil mě po zádech, aby mě uklidnil, a já ztišila pláč a mé slzy z mořské vody vyschly jako mokrá písek na slunci.

Nakonec jsem zvedla hlavu z jeho mocné hrudi, zaryla jsem prsty do pevných svalů ramen a zadávala se mu do ustarané

tváře. Zhluboka, ztěžka jsem se nadechovala, sraštila jsem obočí a pootevřela ústa, když jsem...

„Co se tady děje?“

Lucien se vmžiku ohlédl ke dveřím.

Stál tam Tamlin a jeho obličej byl maskou ledového klidu. Na kloubech prstů se mu leskly špičky drápů.

Já a Lucien jsme se pustili, příliš rychle na to, aby to působilo ledabyle. „Měla jsem noční mūru,“ vysvětlila jsem a narovнала si noční košili. „Nechtěla jsem vzbudit celý dům.“

Tamlin jen zíral na Luciena, který pevně stiskl rty. Neunikly mu jeho dosud povytažené drápy.

Zavřela jsem dveře, ale stále jsem cítila, jak Tamlin propichuje pohledem vílího muže za nimi. Drápy nezatáhl, ovšem také je netasil víc.

Udělala jsem pár kroků ke své ložnici a sledovala jsem, jak se Tamlin rozhlíží po chodbě. Měřil si vzdálenost od mých dveří k Lucienovým. „Dobrou noc,“ řekla jsem a zavřela mu dveře před nosem.

Počkala jsem pět minut, během nichž se Tamlin rozhodl, že Luciena nezabije, a usmála jsem se.

Napadlo mě, jestli tomu Lucien přišel na kloub a pochopil, že jsem věděla, že Tamlin v noci přijde ke mně do pokoje po všech těch plachých dotecích a pohledech, co jsem mu dnes věnovala. Že jsem si vzala svou nejvyzývavější košilku ne kvůli horku, ale proto, abych byla náležitě oblečená, až mi mé neviditelné nástrahy v domě naznačí, že Tamlin konečně sebral odvalu zajít ke mně do ložnice.

Předstírala jsem, že mě trápí noční mūra, a zmuchlané povlečení posloužilo jako důkaz. Ponechala jsem Lucienovy dveře otevřené a Lucien byl příliš zaujatý mnou a netušil, proč jsem ve skutečnosti v jeho pokoji, takže neměl čas je zavřít ani si všimnout štítu pevného vzduchu, který jsem vykouzila kolem pokoje, aby Tamlinův příchod nezaslechl a nevycítil.

Dokud nás tam Tamlin neviděl, jak jeden druhého svíráme v náručí. Noční košile mi padala z ramene a hleděli jsme na sebe

tak upřeně, tak plný emocí, jako by mezi námi právě něco začalo nebo skončilo, a my si ani nevšimli, že je Tamlin přímo vedle nás. Ten neviditelný štít zmizel, než ho Lucien stihl vytušit.

Vysvětlila jsem Tamlinovi, že šlo o noční mŕru.

Tou noční mŕrou jsem ale byla já.

Využívala jsem toho, čeho se Tamlin obával už od prvního dne, co jsem tu prožila.

Nezapomněla jsem na jeho dávnou hádku s Lucienem. Na to, jak ho varoval, aby se mnou přestal láskovat a držel se ode mě dál. Na strach z toho, že před ním dávám přednost rudovlasému šlechtici a že tím ohrozím všechny jeho plány. Řekl Lucienovi, ať dá pokoj.

Nepochybovala jsem, že si teď Tamlin v duchu prochází každý náš pohled a rozhovor. Každý okamžik, kdy se za mě Lucien postavil pod Horou i potom. Zvažoval, nakolik to nové pouto s Elain jeho přítele ovládá.

Přemítá o tom, jak přede mnou Lucien dnes ráno poklekl a odpřisáhl věrnost nově zrozenému bohu, jako by nám oběma požehnal Kotlík.

Ponechala jsem úsměv na tváři ještě o chvíli déle a pak jsem se oblékla.

Čekala mě další práce.

6

Klíče od bran sídla zmizely.

Tamlinovi na tom ale po včerejší noci nejspíš nezáleželo.

Snídaně proběhla v tichosti. Hybernští vyslanci byli rozmrzelí, že jsme je nechávali čekat tak dlouho, než jim ukážeme druhou trhlinu ve zdi, a Jurian byl pro jednu příliš unavený na to, aby se vzmožil na něco jiného než na cpaní slaniny a vajíček do svých uštěpačných úst.

Zdálo se, že si Tamlin s Lucienem před jídlem promluvili, ovšem Lucien si ode mě udržoval rozumný odstup. Nedíval se na mě ani se mnou nepromluvil, jako by stále potřeboval Tamlina přesvědčit o naší nevině.

Uvažovala jsem, že se Juriana zeptám přímo, jestli klíče ukradl strážci, který je ztratil, ovšem mlčení mi přišlo jako vítaná změna.

Dokud do jídelny nevplula Ianthe, která záměrně nebrala na vědomí mou přítomnost, jako bych byla skutečně oslnivým sluncem, které jí bylo uloupeno.

„Omlouvám se, že vás ruším u snídaně, ale je tu jistá věc, kterou musíme probrat, vladaři,“ spustila Ianthe a bledé roucho se jí zavlnilo u nohou, když se zastavila napůl cesty ke stolu.

Při těch slovech jsme všichni zpozorněli.

Zachmuřený Tamlin se jí netrpělivě zeptal: „O co jde?“

Ianthe okatě předstírala, že si konečně všimla hybernských vyslanců, kteří jí naslouchali. Přemohla jsem se, abych nevyprskla při nervózním pohledu, který vrhla jejich směrem, než se obrátila k Tamlinovi. Její další slova mě v nejmenším nepře-

kvapila. „Možná bychom měli počkat, až dosnídáte. Až budeš o samotě.“

Nepochybně chtěla dát najevo svou moc a připomenout vyslancům, že tu má ve skutečnosti převahu ona – nad Tamlinem – a že je v zájmu Hybernu chtít si udržet její přízeň vzhledem ke zprávám, které ke dvoru přinášela. Já však byla natolik krutá, že jsem sladce nadhodila: „Pokud můžeme našim spojencům v Hybernu důvěřovat, že s námi potáhnou do války, můžeme se spolehnout také na jejich mlčenlivost. Klidně spusť, Ianthe.“

Ani se na mě nepodívala. Ovšem Tamlin se teď musel rozhodnout mezi nepokrytou urážkou a zdvořilostí... Zvážil význam našich hostů oproti Ianthe a jejím snahám neustále se prosazovat a řekl: „Vyslechneme tě.“

Na jejím bílém hrdle bylo vidět, jak polkla. „Je tu... Mé akolyty zjistily, že země kolem mého chrámu... umírá.“

Jurian zvedl oči k nebi a znovu se pustil do slaniny.

„Tak o tom pověz zahradníkům,“ doporučila jí Brannagh a také se dala do jídla. Dagdan se uchechtl a upil doušek čaje.

„Ta věc se jich netýká.“ Ianthe se napřímila. „Je to pohroma pro celý kraj. Tráva, kořeny, pupeny, to všechno seschlo a strádá. Podle pachu v tom mají prsty nágové.“

Měla jsem co dělat, abych se po očku nepodívala na Luciena, abych si ověřila, jestli také zachytil podezřele dychtivý záblesk v jejích očích. Dokonce i Tamlin si povzdechl, jako by její snahu prohlédl: Pokoušela se získat znovu pevnou půdu pod nohama a možná se rozhodla otrávit zemi a pak ji zázrakem uzdravit.

„V lesích jsou další místa, kde zemřela zvířata i rostliny a život se nedokáže obnovit,“ pokračovala Ianthe a tiskla si k hrudi ruku zdobenou stříbrem. „Obávám se, že je to varování, že se nágové spojili a chystají se zaútočit.“

Opravdu jsem se jí dostala pod kůži. Říkala jsem si, co udělá po včerejším slunovratu. Potom co jsem ji připravila o okamžik slávy i o její moc. Ovšem tohle bylo chytré.

Skryla jsem zlomyslný úsměšek a laskavě jsem namítla: „Ianthe, možná to je opravdu úkol pro správce panství.“

Ztuhla a konečně se ke mně obrátila. *Myslíš si, že s námi hraješ brů, chtěla jsem jí říct, a přitom netušíš, že každé rozhodnutí, které jsi v noci a dnes ráno učinila, jsou pouze kroky, ke kterým jsem tě popostrčila.*

Kývla jsem k vyslancům a pak k Lucienovi. „Odpoledne se vypravíme prozkoumat zeď, ale pokud ten problém potrvá, až se za pár dnů vrátíme, pomohu ti ho řešit.“

Ianthe zatnula zvolna prsty se stříbrnými prsteny u boků, ale jako pravá zmije se Tamlina zeptala: „Připojíš se k nim, vladaři?“

Sklouzla očima ke mně a k Lucienovi a ten odhadující pohled trval příliš dlouho na to, aby byl nenucený.

V hlavě se mi začínala ozývat slabá, matná bolest, kterou každé slovo z Ianthiných úst jen zhoršovalo. Zůstala jsem příliš dlouho vzhůru, spala jsem jen chvíli a pro dny, jež mě čekaly, jsem potřebovala sebrat sílu. „Ne, nepřipojím,“ prohlásila jsem, než stihl Tamlin cokoli říct.

Teď však odložil příbor. „Myslím, že ano.“

„Nepotřebuji doprovod.“ Ať pocítím, jak jsem se při jeho odpovědi naježila.

Jurian se zasmál. „Snad nezačínáš pochybovat o našich dobrých úmyslech, vladaři?“

Tamlin na něj zavrčel: „Dávej si pozor.“

Položila jsem ruku rozhodně na stůl. „Lucien a stráž se o mě dokonale postarají.“

Lucien by se nejspíš nejradši svezl na židli a jednou provždy zmizel.

Přelétla jsem pohledem Dagdana a Brannagh a zlehka se usmála. „Když se něco stane, dovedu se bránit,“ ujistila jsem Tamlina.

Daemati mi úsměv oplatili. Od té první chvíle jsem nezachytila žádný útok na svůj duchovní štít ani na ty, které jsem vykouzlila kolem co nejvíce víl v domě. To, jak jsem bez ustání používala svou moc, mě však unavovalo. Opustit tohle místo na čtyři nebo pět dní by mi přineslo vítanou úlevu.

Zvlášť když Ianthe zabručela k Tamlinovi: „Možná bys *měl* jet s nimi, přáteli.“ Vyčkávala jsem. Vyčkávala jsem, jaké nesmysly Ianthe vypustí ze svých trucovitě našpulených úst. „Nikdy nevíš, kdy se ji Noční dvůr pokusí unést.“

Měla jsem jen okamžik na to, abych zvážila svou reakci. Rozhodla jsem se opřít na židli, svěsit ramena a vyvolat v duchu vzpomínky na Clare a na Rhyse s jasanovými šípy zabodnutými v křídlech. Musela jsem svůj pach naplnit strachem jakýmkoli způsobem. „Máš o nich nějaké zvěsti?“ špitla jsem.

To Brannagh a Dagdana nepokrytě zaujalo.

Knězka se chystala odpovědět, ale Jurian ji lenivě předběhl: „Nic nového se k nám nedoneslo. Jejich hranice jsou bedlivě střežené. Rhysand by byl blázen, kdyby pokoušel štěstí a lezl sem.“

Hleděla jsem na talíř jako obraz pokorné hrůzy.

„Ano, byl by blázen,“ opáčila Ianthe, „ovšem blázen posedlý pomstou.“ Otočila se k Tamlinovi a ranní slunce sklouzlo po drahokamu na její hlavě. „Možná kdybys mu vrátil křídla jeho rodiny, snad by... se upokojil.“

Na okamžik jsem vnímala jen ticho.

To však následovala burácející vlna, která odplavila všechny mé myšlenky i pud sebezáchovy. Sotva že jsem přes řev v krvi a kostech něco slyšela.

Jenže ta slova, ta nabídka... Byl to laciný pokus, jak mě poplapit do jejich osidel. Předstírala jsem, že je neposlouchám. Že mi na tom nesejde. Přesto jsem napjatě čekala na Tamlinovu odpověď.

Když promluvil, jeho hlas zněl tiše: „Už jsem je dávno spálil.“

Měla jsem neodbytný pocit, že v jeho slovech zaznělo cosi jako lítost – lítost a hanba.

Ianthe jen nesouhlasně sykla. „Škoda. Možná by za ně zaplatil vysoké výkupné.“

Ruce i nohy mě bolely, jak jsem se přemáhala, abych nepřeskočila stůl a neroztříštila jí lebku o mramorovou podlahu.

Místo toho jsem Tamlinovi řekla klidným, konejšivým tónem: „Nic se mi tam nestane.“ Dotkla jsem se jeho ruky, přejela

jsem palcem po jejím hřbetu a přitom jsem mu hleděla do očí. „Nebudeme se vracet ke starým chybám.“

Když jsem se odtáhla, Tamlin pouze upřel zrak na Luciena a veškeré stopy provinilosti se mu vytratily z tváře. Z rukou mu vyklouzly drápy a zabodly se do dřeva opěradla židle posetého rýhami. „Mějte se na pozoru.“

Nikdo z nás nepředstíral, že by to bylo cokoli jiného než výhrůžka.

Jízda by nám trvala dva dny, my tam však dorazili za pouhý den díky tomu, že jsme se přenášeli, šli a znovu se přenášeli. Na jeden pokus jsme dokázali urazit několik mil, jenže Dagdan byl pomalejší, než jsem čekala, protože s sebou vedl svou sestru a Juriana.

Ne že bych mu to vyčítala. S tím, jak jsme přenášeli ostatní, nám výrazně ubývaly síly. Lucien a já jsme s sebou vedli strážce, syny nižšího šlechtice, kteří byli vychovaní ke zdvořilosti a cvičení k obezřetnosti. V důsledku toho jsme s sebou měli omezené množství zásob. Včetně stanů.

Než jsme se dostali k trhlině ve zdi, už se smrákalo.

To nevelké množství zásob, které jsme měli, nám také znesnadňovalo přenášení se krajinou, a já jako pravá dáma, která se ráda nechává obletovat, nechala strážce, ať pro nás postaví stan. Téměř mlčky jsme povečeřeli u menšího ohně. Nikdo z nás neztrácel čas řečmi až na Juriana, který donekonečna zpovídal strážce ohledně jejich výcviku. Dvojčata se odebrala do svého stanu potom, co si vzala sendviče s masem, které jsme si sbalili na cestu, a zamračila se na ně, jako by byly plné červů. Jurian se nedlouho potom vydal do lesa s tím, že by se rád prošel, než půjde spát.

Když oheň začal skomírat, vklouzla jsem do plátěného stanu, kde bylo sotva dost místa, abychom tam Lucien a já spali bok po boku.

Chvilí nato se jeho rudé vlasy zaleskly v chabém světle ohniště. Protáhl se do stanu a zaklel. „Asi bych měl spát venku.“

Zakoulela jsem očima. „Prosím tě.“

Když si klekl a sundal boty, vrhl na mě podezíravý, odhadující pohled. „Víš, že Tamlin umí být v těchto věcech... citlivý.“

„Také umí být osina v zadku,“ odsekla jsem a zalezla jsem pod pokrývku. „Jestli mu budeš ustupovat pokaždé, když je paranoidní nebo přehnaně majetnický, budeš to jenom zhoršovat.“

Lucien si rozeplnul kazajku, ale jinak zůstal oblečený a přikryl se dekou. „Myslím, že se to zhoršilo, protože vy dva jste spolu nic... Tedy, nic jste spolu neměli, že ne?“

Ztuhla jsem a přitáhla si pokrývku výš na ramena. „Ne. Nechci, aby se mě někdo tak dotýkal... ne nějakou dobu.“

Jeho mlčení bylo dlouhé a plné smutku. Nenáviděla jsem tu lež. Nenáviděla jsem ji za to, jak jsem se cítila pošpiněná, když jsem ji vyřkla. „Mrzí mě to,“ řekl a mě napadlo, za co dalšího se ještě omlouvá, když jsem se k němu ve tmě stanu obrátila.

„Nemohli bychom se nějak z té dohody s Hybernem vykroutit?“ Má slova byla sotva hlasitější než praskání uhlíků venku. „Jsem zpátky a jsem v bezpečí. Mohli bychom ji nějak obejít...“

„Ne. Král Hybernu úmluvu s Tamlinem ustanovil příliš chytře a jasně. Poutá je k sobě magie a ta by Tamlina také ztrestala, kdyby nedovolil Hybernův vstup na své území.“

„V jakém smyslu? Zabíla by ho?“

Lucienův povzdech mi rozfoukal vlasy. „Vyžádalo by si to jeho moc a možná by ho to zabilo. Magie se zakládá na rovnováze. Proto nemohl zasáhnout proti tvé dohodě s Rhysandem. Dokonce i ten, kdo se pokusí narušit dohodu, musí čelit následkům. Kdyby tě tu držel, kouzlo, které tě poutalo k Rhysovi, by si mohlo vyžádat *jeho* život jako splátku za tvůj. Nebo život někoho jiného, na kom mu záleželo. Je to stará magie – stará a podivná. Proto se uzavírání dohod raději vyhýbáme, pokud není zbytné. Dokonce ani učenci na Denním dvoře nevědí, na čem je tato moc založena. Věř mi, už jsem se jich ptal.“

„Kvůli mně? Zeptal ses jich kvůli mně?“

„Ano. Vydal jsem se tam v zimě, abych zjistil, jak zrušit tvou dohodu s Rhysem.“

„Proč jsi mi o tom neřekl?“

„Já... Nechtěli jsme ti dávat planou naději a nemohli jsme riskovat, že by Rhysand přišel na to, o co se pokoušíme, pro případ, že by našel způsob, jak do toho zasáhnout a zastavit nás.“

„Takže místo toho ho Ianthe strčila do náruče Hybernu.“

„Byl zoufalý. Učenci na Denním dvoře postupovali příliš pomalu. Prosil jsem ho, ať jim dopřeje víc času, jenže to už jsi byla měsíce pryč. Chtěl jednat, ne jen čekat – navzdory tomu dopisu, co jsi mu poslala. *Kvůli* tomu dopisu, co jsi mu poslala. Nakonec jsem mu řekl, ať to udělá – po tom dni v lese.“

Otočila jsem se k němu zády a zahleděla se na zkosenou střechu stanu.

„Bylo to hodně zlé?“ zeptala jsem se tiše.

„Viděla jsi svou ložnici. Nadělal z ní třísky a z pracovny a své ložnice zrovna tak. A... zabil strážce, kteří měli tehdy službu. Potom co z nich dostal všechny informace. Popravil je přede všemi v sídle.“

Krev mi tuhla v žilách. „Ty jsi ho nezastavil?“

„Snažil jsem se. Prosil jsem ho o milost. Jenže on mě neposlouchal. *Nemohl*.“

„Ti strážci se ho také nepokusili zastavit?“

„Neodvážili se. On je vladař, Feyre. Je jiné *krve*.“

Zajímalo by mě, jestli by řekl stejnou věc, kdyby věděl, co jsem zač.

„Byli jsme zahrnání do kouta a neměli jsme žádnou jinou možnost. Žádnou. Mohli jsme buď jít do války proti Nočnímu dvoru a Hybernu, nebo se spojit s Hybernem, nechat ho, ať způsobí potíže, a posléze naše spojení využít ve vlastní prospěch.“

„Jak to myslíš?“ zašeptala jsem.

Jenomže Lucien si uvědomil, co řekl, a vyhnul se přímé odpovědi: „Máme nepřátele na všech dvorech. Díky spojení s Hybernem si pořádně rozmyslí, jestli proti nám zakročí.“

Lhář. Vycvičený, mazaný lhář.

Zhluboka jsem unaveně vydechla. „I když teď jsou našimi spojenci,“ zamumlala jsem, „pořád je nenávídím.“

„To já také.“ Odfkl si.

„Vstávejte.“

Do stanu proniklo oslnivé sluneční světlo a já zasykla.

Příkaz přehlušilo zavrčení, s nímž se Lucien posadil. „*Vypadni*,“ nařídil Jurianovi, který si nás jednou změřil pohledem, ušklíbl se a odešel.

Během noci jsem se překulila na Lucienovu pokrývku, když moje úmysly ustoupily daleko naléhavější potřebě tepla. Nepochybovala jsem však, že si Jurian tu informaci bude hýčkat, aby ji mohl vmést Tamlinovi do tváře, až se vrátíme: Sdíleli jsme s Lucienem stan a probudili jsme se v *nanejvyš* pohodlné poloze.

Umyla jsem se v nedalekém potoce a tělo jsem měla ztuhlé a rozbolavělé po noci proležené na zemi, během níž mi pokrývka příliš nepomohla.

Když jsem byla hotová, Brannagh zvolna došla k potoku. Princezna se na mě chladně usmála sevřenými rty. „Také bych si vybrala Beronova syna.“

Překvapeně jsem se na ni zadívala pod ztěžklými víčky.

Pokřčila rameny a usmála se o něco víc. „Muži z Podzimního dvora mají v krvi oheň a podle toho i šukají.“

Potměšile se zasmála. „Proč myslíš, že jsem se za války tak bavila?“

Nedokázala jsem skrýt znechucení.

Lucien mě přistihl, jak se mračím, když mi hodinu nato její slova snad podesáté zazněla v mysli, zatímco jsme šli půl míle pěšky k trhlině ve zdi. „Co je?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou a snažila jsem se nepředstavovat si Elain, jak podléhá tomu... ohni.

„Nic,“ odpověděla jsem. Vtom však Jurian před námi zaklel.

Když ta slova vyštěkl, já i Lucien už jsme spěchali vpřed a pak jsme se rozběhli naplno, protože jsme zachytili zvuk taseného ostří. Listí a větve mě šlehaly, ale to už jsme byli u zdi, té strašné neviditelné hranice, která mi pulzovala v hlavě.

Přímo za trhlinou na nás třeštily oči tři Požehnané děti.

Brannagh a Dagdan vypadali, jako by právě zjistili, že pro ně někdo přichystal druhou snídani. Jurian tam stál s vytaseným mečem a dvě mladé ženy a jeden mladík vyjeveně těkali pohledy mezi ním a ostatními. Potom pohlédli na nás a vykulili oči ještě víc, když spatřili Lucienovu krutou krásu.

Padli na kolena. „Naši páni a paní,“ oslovili nás prosebně a jejich stříbrné šperky se zatřpytily v kalužích světla dopadajícího skrz listy. „Našli jste nás při naší cestě.“

Královská dvojčata se usmála tak široce, že jsem zahlédla jejich nápadně bílé zuby.

Jurian se zdál být nezvykle nesvůj, než se na ně obořil: „Co tu děláte?“

Tmavovlasá dívka vpředu byla půvabná a její kůže barvy medu zrudla, když zvedla hlavu. „Přišli jsme, abychom žili v zemi nesmrtelných. Jsme tu jako dar.“

Jurian upřel ledové, tvrdé oči na Luciena. „Je to pravda?“

Lucien mu pohled neochvějně oplácel. „Nepřijímáme žádné dary z lidských území. A děti už vůbec ne.“

Bez ohledu na to, že se ti tři zdáli být jen o pár let mladší než já.

„Jen pojďte dál,“ vyzvala je Brannagh něžně, „abychom se mohli... pobavit.“ Přitom si měřila hnědovlasého mládence a tu druhou dívku s rudohnědými vlasy a ostrou, ale zajímavou tvář. Podle toho, jak se Dagdan chtivě usmíval na krásnou dívku před nimi, mi bylo jasné, že už našel svou oběť.

Vkročila jsem před ně a řekla jsem třem smrtelníkům: „Zmizte. Vraťte se do svých vesnic ke svým rodinám. Jestli tuhle zed' překročíte, zemřete.“

Vyděšeně sebou trhli a vstali s tvářemi plnými strachu – a posvátného úžasu. „Přišli jsme, abychom tu žili v míru.“

„Ten tu nenajdete. Váš rod tu čeká jen smrt.“

Jejich zraky sklouzly k nesmrtelným vílám za mnou. Tmavovláska se zapýřila, když zachytila Dagdanův upřený pohled. Viděla jen jeho krásu vznešené víly a nic z krvelačné šelmy skryté za ní.

A tak jsem zasáhla.

Zed' zaskřípěla jako příšerný svěrák, který svíral mou magii a drtil mi hlavu.

Přesto jsem vyslala trhlinou svou moc a vmetla ji do jejich myslí.

Příliš silně. Mladík sebou lehce škulbl.

Byli tak křehcí a bezbranní. Jejich mysl byla poddajná jako máslo rozpouštějící se mi na jazyku.

Spatřila jsem zlomky jejich životů jako střípky rozbitého zrcadla míhající se kolem: Tmavovláska byla bohatá, vzdělaná a svěhlavá. Chtěla uniknout domluvenému sňatku a domnívala se, že jí v Prythianu bude lépe. Rudovlasé děvče neznalo nic jiného než chudobu a otcovy pěsti, které byly o to krutější od okamžiku, co ukončily život její matky. Mladík se prodával na ulicích velké vesnice, dokud tam jednoho dne nepřišly Požehnané děti a nenabídly mu něco lepšího.

Kouzčila jsem rychle a obratně.

Stačily tři údery srdce a byla jsem hotová. Ještě než se Branagh vůbec stihla nadechnout, aby pronesla: „Tady žádná smrt není. Jen rozkoš, pokud ji chcete přijmout.“

I pokud nechcete, chtěla jsem dodat.

Jenže trojice teď zamrkala a zatvářila se zděšeně.

Spatřili nás takové, jací jsme byli ve skutečnosti: smrtící a nelítostní. Odhalili pravdu za smyšlenými příběhy.

„My... možná jsme... udělali chybu,“ vykoktala jejich vůdkyně a o krok ustoupila.

„Nebo to možná byl osud,“ oponovala jí Brannagh, která se usmívala jako had.

Trojice stále ustupovala. Měli před očima výjevy, které jsem jim vložila do mysli... ve kterých jsme jim měli ublížit a zabít je, jako jsme to udělali tolika jejich přátelům, jež jsme využili a odhodili. Ukázala jsem jim nágy, Boggeho, Middengarda. Ukázala jsem jim Clare a zlatovlasou královnu nabodnutou na sloupu lampy. Vzpomínky, které jsem jim předala, se staly příběhy, kterým doted' nevěnovali pozornost, ovšem nyní, když jsme stáli před nimi, je pochopili.

„Pojďte sem,“ rozkázal Dagdan.

Ta slova jen rozdmýchala jejich strach. Trojice se otočila a navzdory těžkým rouchům ovinutým kolem těla se hnala do lesa.

Brannagh se napjala, jako by se chtěla vrhnout skrz zeď za nimi, avšak já ji zachytila za paži a ucedila jsem: „Jestli se poženš za nimi, budeš mít problém se mnou.“

Pro zdůraznění svých slov jsem jí přejela kovovými spáry po duchovním štítě.

Princezna na mě zavrčela.

Smrtelníci však už byli ti tam.

Modlila jsem se, aby poslechli i druhý rozkaz, který jsem jim vložila do mysli: Aby našli loď, sebrali co nejvíc svých přátel a uprchli na vedlejší světadíl. Aby se sem vrátili, až bude po válce, a aby varovali co nejvíc lidí, ať utečou z ostrova, než bude pozdě.

Hybernská dvojčata nespokojeně zavrčela, jenže já si jich nevšímala. Postavila jsem se ke stromu, opřela se a vyčkávala. Nevěřila jsem jim, že zůstanou na naší straně hranice.

Královští vyslanci se dali znovu do práce a začali přecházet sem tam kolem zdi.

O chvíli později ke mně došel jeden z mužů.

Nebyl to Lucien, jak jsem si s leknutím uvědomila, ale nehnula jsem ani brvou.

Jurian hleděl na místo, kde předtím stáli ti lidé.

„Děkuji ti,“ řekl drsným hlasem.

„Nevím, o čem mluvíš,“ odpověděla jsem a velmi dobře jsem si uvědomovala, že mě Lucien pozoruje ze stínu nedalekého dubu.

Jurian na mě vědoucně mrkl a odkráčel za Dagdanem.

Trvalo jim to celý den.

Královští vyslanci nám ovšem neprozradili, co na zdi zkoumají a po čem pátrají.

Po našem ranním střetu mi bylo jasné, že tláčit na ně, aby mi to řekli, by k ničemu nevedlo. Navíc jsem svůj přísun shovívavosti pro tento den už vypotřebovala.

A tak jsme znovu strávili noc v lese, což byl také důvod, proč jsem skončila usazená u ohně naproti Jurianovi potom, co dvojčata zalezla do stanu a strážci zaujali pozice na hlídce. Lucien se vydal k potoku, aby nabral další vodu, a já sledovala, jak plameny tančí mezi poleny, a cítila jsem v nitru jejich ozvěnu.

To, jak jsem vyslala svou moc skrz zeď, mi po zbytek dne působilo neodbytnou, pronikavou bolest hlavy a zmocňovala se mě závrať. Nepochybovala jsem, že usnu, jakmile zalehnu, ale oheň tolik hřál a jarní noc byla příliš chladná na to, abych dobrovolně přešla dlouhou tmou mezi plamenem a svým stanem.

„Co se stane s těmi, kteří se dostanou za zeď?“ zajímal se Jurian a jeho drsná tvář ozářená mihotavým ohněm jako by vyzařovala úlevu.

Opřela jsem se patou boty o travu. „To netuším. Jakmile sem dojdou, nikdy se nevrátí zpátky. Když ale vládla Amarantha, po lesích se potulovaly příšery, takže... Pochybuju, že to s nimi dobře dopadlo. Na žádném z dvorů se o nich nikdo nezmínil ani slovem.“

„Před pěti sty lety by byli za takové nesmysly zbičováni,“ řekl Jurian. „Po tisíciletí jsme byli jejich otroky, děvkami a nádeníky. Muži a ženy bojovali a umírali, abychom už jim nikdy nemuseli znovu sloužit. A oni si sem přijdou v té své maškarádě a nemají ponětí o nebezpečí. O dějinách.“